ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 2 ЛЮТИЙ 1993

No. 2 FEBRUARY 1993

ПРОМІНЬ

Ч. 2 ЛЮТИЙ РІК XXXIV

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число .....$ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIV FEBRUARY No. 2

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy .....$ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd.,
Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Культура і життя
Україна на шляхах державотворення 1
Микола Олійник — Прочитати її по новому 2
Леся Українка — Сім струн, До 2
Денис Січинський 2
Катерина Воргуль — Слово про Роксоляну 3
Олександра Василащук — Щедрівка 4
Наталя Давидовська — Вірші 5
З. Туржанська — Доню вернись до моєї церкви 6
Громадська хроніка
Урочисте відзначення 40 ліття відділу ім. кн. Ольги, Лондон, Онт. 8
Поправка 9
Вісті з Онтарійського Лондону 10
65 літній ювілей СУК відділу ім. Олени Пчілки Йорктон, Саск. 11
Золотий ювілей Болеслава і Ольги Стельмащук 13
Вшанували пані Валентину Яворську в її 80-ліття Ґримсбі, Онт. 14
90 ліття з дня народження Марії (Совсун) Прокіпчук, Вінніпеґ, Ман. 23
Наші визначні жінки 24
90 ліття архипресвітера Григорія Василіва 25
Поздоровлення п. Гафії Янішевській 25
Вшанування Катерини Семотюк з нагоди її 90-ліття 26
Поправка 26
Діяльність комітету українок Канади за роки 1991-92, відділ у Вінніпезі 27
Квіти незабутнім 28
Бл. п. Анна Петрів 29
Бл. п. Анна Граблюк 30
Бл. п. Анна Бойчук 31
Поправка 31
Палагія Рибко — Коляда Україні 31
Нашим дітям **32**

CONTENTS

Helen Raycheba — *"Sounding the Alarm" by Maria Cherkasova* 15
No Economic Shock Therapy 17
Concerns Expressed over Orthodox Split 17
From Our Branches: Two Hills Ukrainian Women's Association Celebrates 50th Anniversary 18
From Our Branches: Thompson Ukrainian Women's Association Celebrates 20th Anniversary 20
In Memoriam: Anastasia Landiak (1893-1992) 22
Ukrainian Peace Fund for Social Programs 22
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки:
— Роксоляна — лібрето до опери в Торонто 1991 р.

УКРАЇНА НА ШЛЯХАХ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Таку назву своїй доповіді дав міністер культури України Іван Дзюба, відомий тут на Заході ще з часу розповсюдження його „Інтернаціоналізм чи русифікація?".

Єльцин якось сказав: „Росія є і Росія буде!" Це правда. Наша правда трохи інакша: Української держави не було і її треба створити. Ця держава вже проголошина 24-го серпня 1991-го року, багатьма країнами визнана, але, після 75 річного „братського" нагляду осталася в руїні. Тож Іван Дзюба і старається вказати на шляхи творення нашої економічно і духовно міцної держави. В Україні вже вибрали нового прем'єр-міністра — Леоніда Кучму. Надіється люд на нового прем'єра. Він свідомий того, що „владу не дають і владу не беруть, владу створюють" (прем'єр Кучма). Він обіцяє, що „поховати себе й економіку під політичним багатослів'ям" не дасть нікому. Отже, потрібні рішучі дії. „Україна потребує сильної виконавчої влади" підкреслює бувший голова УНРади в екзилі Михайло Воскобійник. Багато партократів (бувших комуністів), а вже є й такі серед демократів, які грабують українську державу. Продукти виробництва часто продаються в інші країни за великі гроші, але державі приходить тільки те, що випаде з між пальців, решта ж розпливається по кишенях. І щоб це все припинити, потрібна сильна законодавча влада. До влади мусять прийти чесні кваліфіковані кадри, які будуть працювати для добра України. Над підбором таких кадрів і працює новий прем'єр Леонід Кучма.

Хоч Україна і постала в серпні 1991-го року несподівано легко, то до незалежності Україна йшла довгим, тяжким і жертвенним шляхом, дорого за неї заплатила. Ця незалежність — заслуга не тільки певних політиичних сил та рухів, а всього народу, багатьох його поколінь.

В першу річницю незалежности радість затьмарилась гіркотою, тривогою, болем. Та на швидке поліпшення справ у незалежній Україні не можна було і сподіватись після довгих років руйнації економіки країни і духовності людських душ. Економічні реформи не можуть бути проведені без ускладнень і самообмежень.

Багато нарікань на президента України Леоніда Кравчука з боку демократів: засилля на всіх рівнях старої партократії, яка скрізь, а особливо в провінції, залишається єдиною реальною владою.

Але, по-перше, змінити цілу структуру такого маштабу не вдавалось зробити навіть шляхом кривавих революцій.

Подруге, в успадкованих кадрових структурах чимало людей, які готові сумлінно служити незалежній Україні.

По-третє, демократична держава формує свій апарат не за політичною ознакою, а за діловою, професійною.

Тож Президент все-таки змушений спиратись на ті політичні групи, які мають вагу в суспільстві. Тож, групам, які дбають про реальний вплив у суспільстві треба формувати свій професійний корпус претендентів на урядові та адміністративні посади замість голосного багатослів'я, з якого немає нікому користи. Бо без такої підготовки дострокові перевибори Верховної Ради дадуть такі ж самі результати. І так, на загальну думку, залишається **створення Уряду національної згоди, національної довіри.**

„Усім зрозуміло, що нинішня Українська держава далеко не та, якої ми хочемо, тобто вона не в тому стані, як нам хочеться. Але іншої ми сьогодні не маємо. Від нас усіх залежить зробити її кращою." (Ів. Дзюба). Тож „давайте сіяти, братове...", як не раз у своїх статтях закликає Анатолій Мокренко, народний артист, директор оперного театру ім. Т. Шевченка в Києві.

В людей, які присвячують себе справі будування України, дедалі міцнішає переконання, що сьогодні мірилом громадськості є не партійна реторика, а здатність робити конкретні справи або, принаймні, запропонувати конструктивну думку для розв'язання тієї або іншої суспільної проблеми.

Ми мусимо забувати всі незгоди, коли треба об'єднатися в дії для України.

(Використано доповідь Івана Дзюби „Україна на шляхах державотворення", виголошену на Всесвітньому форумі українців. О. Г.)

ПРОЧИТАТИ ЇЇ ПО НОВОМУ

„Нам треба розуміти Лесю як борця за наше національне відродження, а для цього мусимо прочитати її по новому"

— Микола Олійник

Микола Олійник присвятив своє життя вивченню творчості Лесі Українки: „З шкільних років після Шевченка мені найперше припали до душі твори Л. Українки. Найгеніяльніша дочка свого краю, вона стала уособленням для мене всієї землі волинської."

Микола Олійник постарався вивчити оточення Лесі Українки і вплив на Лесю її матері Олени Пчілки, видатного письменника Івана Франка, її дядька Михайла Драгоманова, Миколи Лисенка, Михайла Старицького, Ольги Кобилянської. Все це привело Миколу Олійника до створення роману „Дочка Прометея", за який він удостоївся стати лауреатом літературної премії ім. Лесі Українки в 120 річчя від дня народження великої поетеси в лютому 1991-го року.

Леся Українка

СІМ СТРУН

ЦИКЛ

(Посвята Михайлові Драгоманову)

DO

ГІМН

До тебе, Україно, наша бездольная мати,
Струна моя перша озветься.
І буде струна урочисто і тихо лунати,
І пісня від серця поллється.

По світі широкому буде та пісня літати,
А з нею надія кохана
Скрізь буде літати, по світі між людьми питати,
Де схована доля незнана?

І, може, зустрінеться пісня моя самотная
У світі з пташками-піснями,
То швидко полине тоді тая гучная зграя
Далеко шляхами-тернами.

Полине за синєє море, полине за гори,
Літатиме в чистому полю,
Здійметься високо-високо в небесні простори
І, може, спітка тую долю.

І, може, тоді завітає та доля жадана
До нашої рідної хати,
До тебе, моя ти Україно мила,
Моя безталанная мати!

ДЕНИС СІЧИНСЬКИЙ

В жовтні 1991 року товариство української опери Канади поставило оперу, світову прем'єру, композитора Дениса Січинського „Роксоляна".

Денис Січинський — видатний композитор кінця XIXпочатку XX сторіччя. „В'язанка народніх пісень", хор-кантата „Дніпро реве" принесли йому широке признання.

Мабуть, немає жодної людини, яка б хоч раз не чула пісні „Чом, чом земле моя...", написаної Січинським на слова Констянтини Малицької (псевдо Чайка Дністрова).

В 1907 р. Денис Січинський написав оперу „Роксоляна" на історичний сюжет. Одначе ця опера, як і вся інша композиторська праця, не допомогли йому вийти із скрутного матеріяльного становища.

Денис Січинський помер 1909-го року. Зараз на його могилі в Івано-Франківську стоїть пам'ятник — чотирикрила бандура; музичне училище носить його ім'я.

І ось, по багатьох роках, товариство української опери Канади, що носить ім'я Дениса Січинського, утвердило ще раз ім'я композитора Дениса Січинського постановкою його опери „Роксоляна".

Головна тема в лібретті опери — героїчна боротьба українського народу з татарськими наїзниками, а так само підкреслена чародійна сила жінки, історія великої любови, яка підкорила собі все.

Постановка опери була здійснена за участю українського оперного хору ім. Лисенка, симфонічної оркестри, солістів Канади, Америки та України. Диригент — Володимир Колесник.

Постановка опери відбулася в жовтні 1991 р. в Рой Томсон Гол в Торонто під патронатом Конґресу Українців Канади і присвячена 100-річчю українського поселення в Канаді.

Хто ж ця жінка — Роксоляна — ім'я якої стало відомим в світі, а в Україні присвячено їй навіть музикальний твір — оперу?

Про це ми довідаємся з „Слово про Роксоляну" Катерини Воргуль.

Катерина Воргуль

СЛОВО ПРО РОКСОЛЯНУ

470 років тому, погожого літнього дня на українське містечко Рогатин зненацька налетіла орда кримських татар. Настя Лісовська, русява п'ятнадцятирічна дівчина раптом побачила на містку через річку дивних вершників у вивернутих хутром назовні кожухах. І здалеку здавалося, наче на конях сидять кошлаті ведмеді.

Притихлі від полуденної спеки вулички розтривожило іржання тисяч змилених коней, гортанні крики ординців. Одна мить — і жадібні язики полум'я злизували сухі, розігріті сонцем покрівлі хат... Люди вибігали із своїх палаючих домівок і потрапляли в пазурі до ворога. Найменших дітей, старих і немічних вбивали на місці, а молодих та дужих зв'язували довгими ременями — сирівцями.

Відчайдушно билися з татарами шаблями Настині брати, впали, наче дуби підрізані.

Настя лежала непритомна на землі із зв'язаними руками і ногами. Вона отямилась від вечірнього холоду, що пробіг по тілу. Відблиски багаття жевріли в дівочих очах. Настя задихалася від бажання кинутися в це вогнище і потягти із собою їх — пихатих, задоволених. Але міцними, надійними вузлами її скрутили недруги.

Потім довго йшли бранці луками, а як дехто з полонених знесилено падав, тоді в нього встромлювали вістря списів.

Насті не дозволили йти пішки, щоб від довгої тяжкої дороги не змарніла її краса. Грізний бей посадив її у легкий візок, ще й наказав слугам закрити обличчя від гарячого полуденного сонця.

Дівчина наче закам'яніла. Цілими днями не вимовляла ні слова, а коли затуляла очі в короткому забутті, її мучили ці жахливі картини: закривавлені тіла батька, братів, хижий танець вогню на стріхах домівок.

Їх гнали до Кафи — проклятого народом міста. Тут, неподалік від морської гавані, розміщався величезний невільницький ринок.

Сидячи зв'язаною, під охороною, у візку, Настя чимало надивилася на тому ринку, як купці вихваляли свій живий товар, як одягнуті в розкішні шовки татари заглядали бранцям у зуби, пробували м'язи, як дітей назавжди відривали від матерів. Гіркими сльозами був политий кожен камінець клятого базару.

Не помітила Настя, як розкішний турецький вельможа сипнув беєві цілий гаманець золотих монет за неї. І от дівчина в морі. Пишна ґалера повезла її до Стамбулу, у гарем турецького султана.

Хто ж був той володар, від якого залежала доля 15-річної української дівчини? Історики всіх епох називали його найгрізнішим, наймогутнішим з повелителів Туреччини.

Сулейман Законодавець — так його величали в Середній Азії та Північній Африці. Сулейман Пишний — так його нарекли в Європі. І скрізь це ім'я вимовлялося з трепетом. Адже небагато було на трьох континентах держав, які б не зазнавали спустошливих нападів султанських полчищ.

Ось надійшла та мить, коли красуню-бранку привели до Сулеймана. Вона була непокірлива, з жевріючими ненавистю очима полонянка, вважала за найкраще в своєму становищі вмерти. Цар царів був вражений своєрідною принадою зухвалої 15-річної дівчини.

Які слова мовив тоді Насті Сулейман, що відповіла вона йому — про те пам'ятають лише кам'яні мури стародавніх султанських покоїв. Що ж, не будемо гадати, звернимося лише до фактів, закарбованих у вічній книзі історії.

Весь султанський двір був вражений. Султан наче забув про інших жінок і весь свій вільний від походів час проводив біля нової полонянки, що виявилась на диво здібною до вивчення турецької мови. „Роксоляна" — так прозвали Настасю в палаці падишаха.

„Чаклунка! Не інакше як чарами приворожила вона падишаха" — шепотіли підступні паші та шейхи.

А незабаром ще одна приголомшлива звістка — Сулейман вирішив скріпити свою любов до Роксоляни шлюбом, дав їй звання великої султанші Стамбулу. Ніколи ще за всю історію Туреччини жінка не посідала такого почесного, впливового місця. Ось що писав про Роксоляну тогочасний посол Венеції у Стамбулі Доменіко Тревізано: „Для його величности султана це така кохана дружина, що — переказують, — відколи він її пізнав, відтоді вже не хотів знати якоїсь іншої жінки... Такого не робив ще ніхто з його

попередників, бо у турків є звичай міняти жінок". Цю характеристику Роксоляни доповнював інший дипломат того часу: „Кажуть, що в неї милий, скромний вигляд..." Сам Сулейман ласкаво називав дружину „Хуррем" — радісна.

І поповзла по Стамбулу чутка: „Султана прибрала до рук дружина, що їй заманеться, то він і чинить". Смертельно зненавиділи Роксоляну великий везір Туреччини Ібрагім-паша і старший син Сулеймана Селім.

Чию душу не ятрили рядки з старовинної народньої пісні про Марусю Богуславку. Потай відмикаючи турецьку темницю і випускаючи на волю полонених козаків, Маруся з гіркотою просить передати її батькові:

Нехай мене, дівки-бранки, Марусі, попівни Богуславки з неволі не викупає, бо вже я потурчилась, побусурманилась для розкоші турецької, для лакомства нещасного!

До чого ж схожа доля Марусина з долею Насті-Роксоляни! Настя теж потурчилася, побусурманилась. В неї народився султанів син Селім і додому, в рідний край, вже не було вороття.

Але відірвана від рідної землі Роксоляна не зрадила її. Грізний везір Ібрагім не приховував невдоволення: частішали втечі українських бранців з ґалер — тут не обходилось без чийогось сприяння, підкупу сторожі. А султанові наче байдуже. Сулейман упивається красою чаклунки.

Саме часом правління Сулеймана, цією кількадесятирічною відсутністю турецьких нападів і скористалися засновники славетної Запорізької Січі. На вільних дніпрових островах за порогами спорудили вони тоді найперші свої укріплення.

Козацтво готувалося до рішучих битв з ненависним ворогом. У Стамбулі цьому сприяла султанша-українка. Вплив Роксоляни на грізного Сулеймана воістину не знав меж. Але поперек шляху Роксоляні став її заклятий недруг — великий везір Ібрагім. Тоді й визріло в неї рішення скористатися сліпою, фанатичною любов'ю до себе султана. Роксоляна після деяких напружених роздумів почала свої намовляння... Інтриґи дружини подіяли на Сулеймана, і він наказав стратити свого улюбленого везіра Ібрагіма. Незабаром така ж сувора доля спіткала й двох старших синів Сулеймана — Баязида і Мустафу. Роксоляна не відчувала жалю, їй згадувались загибель рідних. Тепер ніхто вже не міг втрутитись у зовнішньополітичний курс Сулеймана. Тепер ніхто вже не заважав майбутньому претенденту на престол сина Насті-Роксоляни — Селіма.

Ніхто... Крім самого володаря володарів. І от Роксоляна наважується на найвідчайдушніший крок — влаштовує змову проти самого Сулеймана!

Змову викрито. Жорстоко розправився з її учасниками тиран. Але дружини, на диво, навіть не зачепив. Лише взяв з неї клятву ніколи більше не підіймати руку на свого володаря.

У 1561 році султанша-українка померла. Переказували, що Сулейман з горя не їв, не пив, відмовився від пишних прийомів, все частіше говорив про свою близьку смерть. Через п'ять літ і він помер під час тривалого походу.

Слава про Роксоляну, нашу землячку, рознеслася по всіх українських землях.

(З рогатинської газети „Зоря" 1990 року)
„Зоря", липень 1990 р.

Олександра Василащук

ЩЕДРІВКА

Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Наша люба мандрівочка.
Стала людям щедрувати,
Нову радість дарувати.

Щоб світило ясне сонце,
Цілий рік у їх віконце,
Щоб цвіли довкола квіти,
Щоб здорові були діти.

Щоб в головку розум клали,
Добре серце в грудях мали.
Щоб їх ручки не боліли,
Щоб робити все уміли.

Шити, прясти і варити,
І за плугом походити.
Щоб пшениченька родила,
Квочка курята водила.

Щоб родилася теличка
І баранчик, і ягничка,
Щоб був хлібчик і водичка,
Брат маленький і сестричка

ЩОБ ЩАСТЯ КРУГЛИЙ РІК.
ДАРУЙ БОЖЕ ДОБРИЙ ВІК!

с. Шетори, Україна

НАТАЛЯ ДАВИДОВСЬКА

За рекомендацією пані Лесі Гірняк з Оттави пані Наталя Давидовська — поетеса, редактор часопису для жіноцтва „Галичанка" прислала до редакції „Променя" декілька своїх віршів.

Познайомтесь з п. Наталею Давидовською.

Наталя Давидовська

МОЛИТВА ДО ОРАНТИ ЗА ЖІНОК УКРАЇНСЬКИХ

Зустрінуться. Довго мовчатимуть,
бо не згадають,
як звати кого,
де блукали і звідки прийшли.
А потім
продмухають паморозь літ — заридають,
побачивши:
обрій — в продмуханій шпарці — пашить.

Таким жаровинням, що можна
зігріти мільонні
сирітство свої.
Тільки звідки почати — з отих,
які обезчещеним лоном
в чужинському полоні
своїх немовлят проклинали
в утробах своїх?

Чи тих — під копитом і гвалтом
ординської тризни,
у чорних курганах,
в насічках нагрудних хрестів...
Чи з тих божевільних,
що власних дитяток загризли,
а ворон
колиску розгойдував
І реготів?

З яких починати?
І радяться — туляться наче
до кожної тіні,
до скутих морозом очниць.
Стіна Непорушна, всезряча,
накрий посирочених,
обрій промінням очисть!

Себе впізнають — І ридають,
бо знають, як звати,
продмухують шпарку,
так
ніби ще дихає в них
душа відморожена...

Звідки — з яких починати,
з чийного сирітства?
Оранто,
почни — від живих.

* * *

Наталя Давидовська

Ми з Музою шептались
І гортали
думки пожовклі — зводи літописні
текли сніги
І знову застигали
І звуками зливалися у пісню
ми з Музою шепталися
піснями
далеких предків
сивоокий речник
гасив свічу і слідкував за нами
І клав на Книгу
слова коконечник
воно блищало Книга палахтіла
ми з Музою шепталися про вічне
високу душу
І мізерне тіло
таке жіноче
І не-войовниче
ми з Музою шепталися про стріли
І власну зайвість
І сніги застиглі
про інших — що зуміли
І згоріли
а ми — чи налякались, чи не встигли
пто те
що ці думки пожовклі
й ниці
шептались
І картали
власну втечу

Котрась із нас
ішла на блискавиці
котрась терпіла
бо несла Предтечу...

З. Туржанська

ДОНЮ ВЕРНИСЬ ДО МОЄЇ ЦЕРКВИ

Чудовий весняний день, Вербна неділя, Божий Храм переповнений віруючими. Біля аналою великі оберемки вербички. От і кінець Божої служби, рядочком вірні підходять за свяченою вербою, щоб узяти з рук священика. Посипались бажання: „не я б'ю, верба б'є, за тиждень Великдень"... одні одних поздоровляли, і сонечко ласкаво усміхалось, людський гомін утихав. По вербу я підходжу на останку, беру її більший жмуток, щоб завезти тим, які не змогли прийти до Церкви через неміч.

Підходить до мене знайома пані і просить, щоб я лишилась на Панахиду, бо то припадають роковини смерти її мами. Одночасно просить проспівати Панахиду, дякую, але в нас є дяки, ні — ні я дуже прошу вас — я походжуюся. Церква спорожніла, затихли людські голоси, засвітились дві свічки в руках доньки і внука. Зникла радість дня, бо молились за спокій тої, яка рік тому попрощала цей хороший світ. Донька жалісно плакала, а внук стояв зі схиленою головою, напевно жалів бабусю.

Скінчилась відправа, погасли світла у храмі, мама дає синові ключі до авта і просить його почекати в авті на неї. Ми сідаємо ще на лавку, бо вона конечно хоче щось отцеві й мені розказати. Отець ще у вівтарі, а коло мене сидить та, що молилась за маму. Лице закрила руками, а з грудей виривається зітхання. У мене бракує слів, щоб потішити, чи пояснити про смерть... Ніби вгадуючи мої думки сама починає розмову: „я хочу перед отцем і вами розказати, через що моя мама померла, а це через мене, бо я була дуже уперта, але я змінилась."

Бідна жінка знову заридала і полились сльози жалю за втраченою найдорожчою особою на світі, матір'ю. Підійшов отець і почала свою сповідь, як їй важко було зрозуміти свою матір, аж як її не стало, то побачила наслідки своєї упертости, а можна було усе покерувати інакше. Родичі її то піонери, які приїхали з України. Дід, баба і її молоденька мама з татом поселились на фармі у Саскачевані. Почали нове господарство, маленька „шантина" — невигоди перших поселенців. Поле вкрите камінням, землі багато, а праці ще більше, труднощі з водою, а головне, як землю привести до порядку. Надія на Бога і сильні руки, які мали перші поселенці. Узялись втрьох збирати каміння, бабуся варила й все доглядала біля хати. Від ранку до пізнього вечора завзято приготовляли частину поля до посіву. На межі росли горби каміння, — зупиняє свою розмову, витерає свої очі і знов продовжує: — не знаю як мама усю ту роботу витримувала? Кожний рік ставало краще, народилася я. Дід , тато почали будувати нову простору хату. Сумували вони за церквою і, порадившись зі сусідами, дідусь дає землю під церкву, самі постановили будувати.

Тато з дідом і іншими людьми будують церкву, а бабуся й мама доглядають мене і ціле господарство. Пригадую першу Службу Божу, то лише були стіни й дах, посередині столик, бабуся принесла всі рушники, образи і прикрасили церкву. „Боґою" привезли священика, який відслужив перше богослуження в нашій церкві, усі раділи величним днем, бо після довгих років, хоча на чужині, але молились у своїй рідній церкві.

Так мало залишилося мені у пам'яті з того часу, бо пізніше я не хотіла слухати, що мама розказувала. Час ішов, я пішла до початкової школи, а потім до середньої. Уся увага в родині була звернена на мене, в той час я любила йти до церкви. Бабуся від початку була старшою сестрицею, всім керувала, всі прикраси — вишиті рушники, обруси повишивали з мамою до нової церкви. Життя ставало кращим, я зачала вчитися на „норсу" від'їхала до Саскатуну. У родині раділи всі, що мені простелиться життєвий шлях, як казала бабуся: „не будеш так гарювати як ми!" У житті так буває, коли стає краще, то приходить смуток, помер наш добрий дідусь, а я була його улюбленою внучкою. Щасливо я закінчила свої студії і дістала диплом „норси". Розпочала працю і не могла часто приїздити додому, праця, оточення змінили моє почуття до землі і фарми, на якій я виросла. Рідко я стала приїздити додому, наче б забула, що рідні мої жили мною і трудились для мене. Познайомилась я з хлопцем і довший час не признавалась, бо він не наш. По певнім часі подзвонила додому й сказала, що приїду не сама, а з хлопцем. Втішились, відчула це по голосі мами. Ой, бідна моя мама, як її то вразило, бо їм важко було з ним розмовитись. Марк був дуже добрий про все в тата розпитував-

ся, його родичі також фармери. Бабуся і мама мовчали, але я знала, що вони не погодяться на моє одруження з ним. По моїй стороні був тато і я була певна, що рішальне слово буде його. Ми від'їхали, по дорозі ми мало розмовляли з Марком, але того самого вечора Марк мені освідчився і сказав: люблю твоїх родичів. Він оцінив відвагу і тяжку працю українців піонерів, що не злякалися чужини, без знання мови покинули рідний Край і приїхали до Канади. Не могла я подзвонити додому і сказати ту новину, що я заручена, як усі дівчата роблять, жаль було мені бабусі. Вона мене так пестила, співала мені пісні, вгадувала усі мої забаганки, а тепер я, одинока її потіха, як вона казала, приведу у родину такого, з яким вона не розмовиться. Та думка мене найбільше гризла, друга річ — я любила Марка і він усе допитувався, що твої родичі на то. Змушена я була якось полагодити ту справу і подзвонила додому і на моє щастя обізвався тато, я скоренько йому все розказала, що маю намір одружитися, але бабуся й мама будуть проти. Тато приобіцяв, що все полагодить.

Так і було, мій добрий тато все полагодив, відбулось велике весілля, шлюб брали в нашій Церкві. Усе йшло гармонійно, Марка полюбили, він навчився трошки говорити по нашому, щоб зміг з родичами поговорити. Знову прийшов удар — умирає бабуся, а ми виїздимо в Британську Колюмбію. Марка перевели на кращу працю, я відчувала що також два удари мамі забагато, надіялась я на тата, він такий веселий, він мамі усе вияснить і мама з ним погодиться. Пригадую татові слова: „а ну послухай, не плач, а я також лишив своїх родичів і поїхав з тобою ще і за море." Мама татові не перечила, але думала свою думку і від неї не відступала. Час трохи прикрив порохом забуття, люди жили, мусіли трудитись. Ми з Марком приїхали додому аж за рік, майже нічого не змінилось, лише не було бабусі.

Після смерти бабусі жінки вибрали маму за старшу сестрицю, розказувала мама, що на сходинах усі сказали, що лиш ти Оксано маєш узяти місце мами. Сумно мама подивилась на мене і додала, а по мені ти візьмеш? Я засміялась і кажу: От надумали! Бідна мама посумніла й сказала, що то велика почесть бути старшою сестрицею у Церкві.

Пізніш ми не приїздили, бо народився в нас син. Просили щоб родичі приїхали на хрестини. Мама запитала, де будете хрестити, я відповіла в Юнайтед Чирч. Мама дуже здивувалась, а чому не в нашій Церкві? Я пояснила, що ми з Марком вирішили йти до тої церкви і там малого охрестимо. Розмова увірвалась, родичі на хрестини не приїхали.

Коли Михась підріс ми поїхали до родичів, ой Боже, як зраділи внуком і мені стало веселіше. Увечорі поклали Михася спати, мама каже: от діждались внука, а ти його понесла у чужу церкву. Мене то обурило, я стала мамі доказувати, що то наша церква. Марко і тато мовчали, мій тато цей раз не був по моїй стороні. Та розмова кинула між нас тінь, я сама відчула, що я стала чужа, і думала чому мої родичі такі дивні. Прийшов час від'їзду, мама сказала: бери доню що хочеш з хати, бо то твоє, я подякувала і сказала, що нічого не потребую. На прощання мама винесла наш православний хрестик, перехристила ним Михася і повісила на шию, а до мене сказала зараз не знімай, а як виїдеш за ворота, то роби що хочеш. Я хотіла щось відповісти, але Марко потиснув мене за руку і ми так від'їхали. Праця вдома, про всі ті справи забулося і довший час ми не відвідували родичів. Дістаю телефон і говорить мама, то мене насторожило, бо все тато дзвонив, а потім до розмови долучалась мама. От і вістка як грім з ясного неба, мій тато дістав „строк" і перебуває в лікарні. Питаю себе чому всі ті, що так мене любили мусять відходити, я дуже жаліла тата і приобіцяла, що при першій нагоді приїду. Поїхала, взяла маму і поїхали до лікарні, тато не розмовляв, пізнав мене, а по його лиці спливали краплини сліз. Свідома я була, як важко хворий мій тато, хотіла щось розказати йому за Михася, що ходить до школи, що літом ми приїдемо і тато буде здоровий. Говорила, а сама не вірила своїм словам. Розтирала йому руки, лівою міг рухати, бо параліч був з правого боку. Пообіцяла, що завтра з мамою знову приїду. Вертаючись додому сама не знала як з мамою почати розмову, весна, поле, треба сіяти, як буде? Мама думала свої думки і до мене не обзивалась. При вечері я стала маму питати, як буде з полем, мама зачала розказувати, що у сусідстві є добрі люди, які їм багато помогли, отож віддам нехай сіють, а тоді порахуємось. За пару день я відлетіла додому, за деякий час татові полегшало, але мова не вернулась, аж при кінці літа тата привезли додому. Так жив він то в лічниці, то вдома і прожив тато ще п'ять літ. Прийшов другий „строк" і наш тато покинув нас всіх назавжди.

(продовження в наступному числі)

ГРОМАДСЬКА ХРОНІКА

УРОЧИСТЕ ВІДЗНАЧЕННЯ 40-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ СУК
ЛОНДОН, ОНТАРІО.

В неділю 20 вересня 1992 р. о 10-ій год. ранку о. В. Кушнір, настоятель церкви „Пресвятої Тройці", почав відправу Святої Літургії, церква була заповнена парафіянами і гостями з Лондону і околиць, а також були присутні гості з України. Співав церковний хор під проводом дириґента В. Олійника, який надавав урочистості цьому святі. Після Літургії був відправлений молебень за здоров'я членок відділу, які стояли зі своїм прапором і запаленими свічками, — це все справило приємне враження на присутніх. Після перейшли в церковну залю на смачний обід. Голова відділу пані Галина Володченко відкрила свято і всіх привітала, зокрема голову Східньої Екзекутиви пані С. Шпитковську з чоловіком, і вдекорувала її корсажем. Програму свята проводила господиння Ювілею пані Н. Кузьменко. Отець В. Кушнір поблагословив страви, хор проспівав „Отче Наш", вшанували пам'ять покійних членок. Голова Г. Володченко запалила свічки на колачі, згадуючи імена кожної, після цього розпочався обід. Програму відкрито було рефератом „40 років діяльности відділу", піготовленим п. Оленою Семенюк. Вона яскраво висвітлила сторінка за сторінкою невтомну, віддану працю нашого жіноцтва.

40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ КНЯГИНІ ОЛЬГИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ.

Моя мета сьогодні — це підсумки і аналіз нашої кропітливої праці у всіх ділянках нашого життя за 40 років. Кожний добрий господар по зборі жнив сідає і підводить підсумки своєї праці: що він зробив, яка користь з цього, і кому. Правда важко охопити усі ділянки праці у цім моїм короткім відчиті. Сподіваюсь, що ви будете уважні і терпеливі, бо ж усе це зробили ви і ніхто інший, а тепер, як той добрий господар, нумо підбивати підсумки!

Організація СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ, як вища ідея нашого буття в бурхливому багатонаціональному морі перемогла. Наше жіноцтво дійшло до висновку, що нам необхідна організація, де ми всі спільно творили б наше національно-культурне життя. І, отже, 20-го січня 1952 року за ініціятивою бл. п. добр. Клеони Квасницької при громаді СВЯТОЇ ТРОЙЦІ постав відділ ім. кн. ОЛЬГИ з першою головою Анастасією Кудловською, а СУК став фундаментом нашої церкви. Наше жіноцтво зрозуміло, яке велике завдання в рамках громадського життя лежить на матері у вихованні дітей і у збереженні рідних традицій, мови, культури. Тому вже від самого початку свого існування всі свої сили відділ віддавав на укріплення БОЖОГО ХРАМУ, щоб наша ЦЕРКВА була другим домом для наших дітей.

В квітні 1962 року наш відділ відновився і скріпився новим членством.

Ми сьогодні підраховуємо наші надбання і досягнення, сміло можемо бути гордими з того, що ми бачимо перед собою, скільки перероблено праці „невидимої", а це ж організаційне життя.

На протязі 40-ка років відділ брав активну участь у всіх національних імпрезах, влаштованих місцевим відділом КУК, до якого ми належимо. Жіноцтво співає в церковному і світських хорах, наші сестриці тримають порядок в церкві, учителюємо в Рідній і Недільній школах, працюємо в бібліотеці, виховниками при організації „ОДУМ", відвідуємо хворих і старших віком наших парафіян по лікарнях та домах, брали участь у всіх фестивалях етнічних груп м. Лондону. Збудували мистецький куточок, до якого всі експонати подарували наші членки, на 100-ліття хрещення України вишили ризи і подарували нашій церкві, як проєкт нашої організації, як також відтворили постаті СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА і СВЯТОЇ КНЯГИНІ ОЛЬГИ. Висилали пачки з одягом та іншими речами до Бразилії, висилали на фонд СВ. ВОЛОДИМИРА та на захист десидентів.

Відбували всі обіди, пов'язані з святами, похоронами і з візитаціями Владик та священиків. Допомагали Рідній школі, громадській бібліотеці, клюбу українських студій, дарували для дітей-калік.

На протязі цих 40 років праці нашого відділу головами були слідуючі наші сестри: Кудловська

Анастасія (3 роки), Слюсар Емілія (1 рік), Володченко Галина (14 років), Яремченко Віра (3 роки), Паращенко Ірина (1 рік), Степанюк Софія (2 роки), Співак Ольга (3 роки), Койляк Олександра (1 рік), Ноженко Антоніна (1 рік), Кощарна-Семенюк Ол. (4 роки), Калюжна Вікторія (1 рік), Новицька Віра (6 років), Тищенко Олександра (4 роки), Овчаренко Маргарита (1 рік), Аделя Мілько (6 років), яка була в м. Віндзор, тепер є членкою в нас.

Від 1959 до 1962 року працювало сестрицтво. Під проводом вищезгаданих голів і управ відділу СУК наше жіноцтво виконало величезну працю для добра нашої церковної громади, бо за 40 років нашого існування ми передали до церковної каси — 170.000. дол. готівкою, а понад 35.000. виплачено на прикраси нашого храму, устаткування кухні і умеблювання резиденції для священика. Також ми є членами ОСЕЛІ УКРАЇНА з обов'язком на 1000. дол., пожертву склали на РУХ в сумі — 300. дол. і 2000. дол. на амбасаду в Оттаві, на оборону І. Дем'янюка — 500. дол., жертвуємо на музейну фундацію в Саскатуні, завжди висилаємо передплати та пожертви на наш журнал „Промінь". Отже з цієї праці видно, що наше організоване жіноцтво не марнувало часу на протязі 40 років.

Завжди на кінець, так би мовити, історія кождого ЮВІЛЕЮ закінчується закликом з більшою наполеглевістю дружньо працювати, щоб наші надбання не пропали, а були передані молодшому поколінню. Отже звертаємося і до вас з проханням, молоде жіноцтво, включайтеся в ряди наші, пошануйте працю своїх матерів і продовжуйте її, ваші діти пізніше, дивлячись на вас, будуть перебирати на свої плечі обов'язки з покоління в покоління, якщо вам дорога наша українська церква, мова, культура. Велике признання тим, що принесли корисну працю для своєї церкви і народу в рядах СУК. Нашим членкам, прихильницям, всім тим хто будь чим спричинився у праці або пожертвах, висловлюємо щире спасибі. Всім нашим посестрам, які відійшли від нас по волі Господній виносимо подяку за їхню працю між нами, схилімо голови в пошану, а їхнім родинам — наше співчуття. Щиру подяку виносимо всім отцям-настоятелям і добродійкам нашої церкви за їхню підтримку і поради. Всім головам і управам нашої церкви ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ щиро дякуємо за добру співпрацю на протязі 40 років. Всім членам і прихильникам нашої громади, ВАМ ДОРОГІ ПОСЕСТРИ, ЩАСТЯ, ЗДОРОВ'Я на довгі роки!

Вічна слава ВЕЛИКИМ постатям-жінкам, які запалили смолоскип організаованого життя в Канаді! Радіємо і ми, що ми являємось її маленькою частиною, що вкладаємо і свою лепту на користь нашого народу!

СЛАВА УКРАЇНІ!

Олена Семенюк

———————

Після прочитання історії було відзначено голову Г. Володченко за її віддану працю (вона була 14 років головою відділу ім. КН. ОЛЬГИ Союзу Українок Канади). Пані С. Шпитковська вручила їй грамоу „Почесної Членкині" відділу, а голова В. Новицька вдекорувала корсажем, всі присутні привітали її рясними оплесками. Г. Кошман прекрасно продеклямувала вірш „ПІОНЕР", п-ні Стефанія Шпитковська мала головну доповідь, в якій вона найбільше наголошувала, щоб омолодити наші відділи, тобто створити грунт для молодого покоління, яке не дуже спішить перебирати наші місця. Потрібно влаштовувати цікаві програми, щоб молодих заохотити, а також ознайомлювати новоприбулих з України з нашими завданнями, щоб і вони вступали в наші ряди. Привіти склали о. В. Кушнір — настоятель церкви, М. Кошман — голова громади, М. Співак — голова оселі „Україна", І. Данильченко — Український центр, д-р Є. Рослицький — КУК, М. Тищенко — від РУХу, О. Семенюк — від „Золотого віку" ім. І. Маззепи, Л. Храплива-Щур — від католицької громади та інші гості з Чатам, Гамільтон, Ґринзбі, Ватерфорд. На закінчення пані Г. Володченко подякувала всім присутнім за їхню участь у Ювілейному святі, побажала всім щастя і здоров'я на довгі роки, щоб іще ми всі разом відзначали наступні ЮВІЛЕЇ.

Олена Семенюк

ПОПРАВКА

В комунікаті, виробленому на VI Конґресі СФУЖО відносно світової конференції в днях 7-11 липня 1993 року, помилково подано підпис:

Атена Пашко
голова Союзу Українок ***Канади***

мусить бути:

Атена Пашко
голова Союзу Українок ***України***

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК ІМ. КН. ОЛЬГИ
ЛОНДОН, ОНТ.

Знимка Союз Українок Канади відділ ім. Кмягині ОЛЬГИ в Лондоні, Онт., при православній церкві „Пресвятої Тройці".
Перший ряд зліва направо: О. Тищенко, О. Семенюк, В. Новицька, О. Співак, о. В. Кушнір, добр. З. Кушнір, голова Г. Володченко, перша голова А. Кудловська, Е. Слюсар, А. Ноженко і всі членки відділу.

ВІСТІ З ОНТАРІЙСЬКОГО ЛОНДОНУ

Відділ ім. Княгині Ольги в м. Лондоні закінчив свою річну працю місячними зборами 1. XII. 92 р.

На збори загостили тато і мама о. Володимира Кушніра, які приїхали з України на відвідини, та тато пані-матки Зоряни п. Роман Петрів теж з України. Голова відділу Галина Володченко привітала гостей та побажала приємних днів з дітьми і внуками в Лондоні.

Присутні прослухали відчит за осінній базар, який пройшов успішно. Дякувала голова відділу працьовитим членкам і прихильницям, які не жаліли ні часу, ні рук, працюючи довгі години в кухні. Всі знали, що працюємо для добра церкви і для фінансової допомоги незалежній Україні. Галина Володченко звернулася з проханням до членок, щоб і надалі співпрацювали, шанували одна одну, довіряли одна одній бо ряди наші рідшають, а поповнення немає.

Після закінчення зборів говорили за чашкою чаю із солодощами про річні збори, які призначені на 13 грудня. На прес-фонд „Променя" пересилаємо „чайові" в сумі $22.15.

Ніна Кузьменко

65-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ, ЙОРКТОН, САСК.

Членки відділу СУК ім. О. Пчілки, 20-го вересня 1992 року в Йорктоні, Саск., записали іще одну подію в історію працьовитого жіноцтва — 65-літній Ювілей свого існування.

Свято почато в церкві св. Преображення, де протоієрей М. Равлюк служив Святу Літургію. Милозвучно співав церковний хор під управою дириґентки пані Олесі Піць. Церква була заповнена вірними, гостями з далеких околиць і членками з різних сусідніх відділів СУК. Після Святої Літургії, протоієрей Равлюк відправив Молебень за здоров'я членок, а потім Панахиду за всіх покійних членок відділу.

З церкви всі перейшли до Української Православної Авдиторії на Ювілейний Бенкет, приготовлений нашими господинями, панею Єфторією Гринюк і п. Евою Білан. Члени під управою п. Анни Шинківської уміло доглянули всіх присутніх.

Голова відділу, п. Славка Скварчук, і рекордова секретарка, п. Левіна Вінтоник, пришпилювали живі корсажі призначеним членкиням при вході до авдиторії. Членки Ювілейного Комітету, п. Анна Кучерява, п. Надія Мігайчук, п. Ширлі Малиш, п. Розалія Камінська доглянули реєстрацію гостей.

Членка Ювілейного Комітету, п. Ліона Процишин, виробила прикрасний „Тейбел сентр", також спекла й вдекорувала Ювілейний торт, який присутні гості споживали після святочної програми.

Голова відділу, п. С. Скварчук, керувала пообідньою програмою. Вона щиро привітала всіх присутніх і представила людей за головним столом: прот. М. Равлюка, добр. Ґеню Равлюк, гостю доповідачку п. Анну Федейко від Центральної Екзекутиви СУК, голову громади п. Юрія Прокопчука з дружиною Лелією, голову місцевого відділу ТУС, Юрія Скварчука, Левіну Вінтоник і Розалію Камінську від Ювілейного Комітету, бувшу голову Анну Фенюк, Катерину Бортняк, яка має 65 років постійного членства в СУК. Було місце зарезервоване для ще одної членки, яка також має 65 років постійного членства в Союзі, але з причини недуги не могла бути присутною, отже її донечка прийняла приготоване відзначення для своєї мами.

Слідували привіти від прот. Равлюка, Ю. Прокопчука. Пані Анна Федейко висловила побажання Відділові в імені Центральної Екзекутиви замість голови пані Марії Воронюк. Пан Ю. Скварчук після привіту подав дарунок для нашого відділу від місцевого відділу ТУС. Щирі побажання привіту сказали: а) Ґеня Ортинська від відділу СУК ім. Марії Маркович, Канора, Саск. б) Ґеня Крекливиць від відділу СУК ім. Лесі Українки, Фом Лейк, Саск. в) Катерина Рудей від відділу СУК ім. Ольги Кобилянської, Шіґо, Саск. Інші відділи, які були зарепрезентовані членками: Мелвил, Стінен, Стирджис, Мазепа.

Короткі життєписи були прочитані про Катерину Бортняк і Катерину Яремко, які мають 65-літне постійне членство і вручено їм цвіти і шпильки з числом 65. Також вшановано бувшу голову п. Анну Фенюк живим корсажем і шпилькою „65".

Ювілейну доповідь, яку п. Марія Воронюк приготовила, почитала п. Анна Федейко. За цікаву доповідь присутні нагородили п. Анну Федейко гучними оплесками. Пані С. Скварчук вручила їй два примірники нашої нової куховарської книжки.

Ще на початку року було заплянновано видати куховарську книжку, до якої наші членки подали свої приписи для різних страв. Дуже важним є тут занотувати, що наша наймолодша членка, Доня Завісляк, дуже охоче взяла цей обов'язок — очолити Комітет куховарської книжки. Цей проєкт призначений для Святкування 65-літнього Ювілею нашого відділу.

Ще один проєкт був приготовлений — п'єса „Традиційне Українське Весілля". В цьому голові культурного-освітнього Комітету пані Ізабелі Яремі допомогали: Катерина Волощук, Леся Джарман, Докія Гриньків, вони виписали ролі аматорів та приготовили сцену. Інші члени цього Комітету: Ліона Процишин, Розалія Камінська, Надія Мігайчук, Ширлі Малиш, Анна Кучерява, Левіна Вінтонюк. Музикантами були: Ернист Ситалскій, Юрій Стінка, Василь Гунчак. Члени церковного хору і підростаючі парубки також брали участь в драмі. До великої міри допоміг нам прот. М. Равлюк з добр. Ґенею в приготуванні цієї п'єси.

Директорка — Катерина Волощук
Доповідачка — Леся Джарман
Костюми — Докія Гриньків

Цитую вступне слово до нашої драми:

„Сьогодні, Ласкаво Запрошуємо Вас Всіх на Українське Весілля!

Це не є весілля буковинське, ані гуцульське, ані галичанське, ані закарпатське — це є весільні звичаї, перевезені до Канади нашими предками, піонерами, котрих Канада вшановує, святкуючи 100-ліття. І завдяки нашому Союзові Українок Канади, нашим попередницям, ми сьогодні маємо нагоду представити в цей спосіб початки нашого поселення в Канаді. Ось так відбувалися перші весілля!"

Параскева Семенюк
референтка

Зліва направо: Мама — Докія Благей, Староста — Юрій Скварчук, молодий — Данило Сірей, молода — Широл Волощук, дружба — Ґордон Завісляк, дружина — Лі Ярема.

Зліва направо: за столом Анна Антинюк, мама Докія Благий, батько Євген Губик, староста Юрій Скварчук, молода Широл Волощук, молодий Данило Сірей, а за ним дружба Ґордон Завісляк.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ БОЛЕСЛАВА І ОЛЬГИ СТЕЛЬМАЩУК
ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Кожне щасливе подружжя радісно зустрічає день 50 ліття свого вінчання. Такий милий і незабутній день святкували подружжя Стельмащуки з своєю родиною і приятелями 26-го липня 1992 року, якраз 50 років від шлюбного дня. У 1942 році о. Грицина дав їм шлюб у церкві Св. Духа у містечку Тарнопіль, Саскачеван.

В неділю після Богослуження в Українській Православній Церкві Св. Архистратига Михаїла у Едмонтоні відслужили молебень за здоров'я ювілятів настоятель о. М. Парфенюк і о. М. Деревянка. Дружбою був Іван Сенів, а дружкою була Нелі Кухта (первісна дружка).

При вході до церковної залі вітали хлібом і сіллю родичів дочка, син і онуки. Господинею цього свята була дочка Олександра. Після молитви їли смачний обід, приготовлений членками СУК ім. Кн. Ольги при церкві. Під час ювілейного обіду шановних ювілятів привітала 8 річна внучка (сама написала, дуже уміло і цікаво зложила).

Від СУК відділу ім. кн. Ольги Фіона Тарновець привітала і вручила квіти.

Від Браства при церкві Св. Михаїла — Михайло Турта, від церковної громади Св. Михаїла вітав Іван Климчук і вручив дарунок.

Також були писемні привіти від громади Св. Петра і Павла, від СУК ім. Лесі Українки при церкві у Єловкрік, Саскачеван.

Господиня прочитала телеграму-побажання від сина Володимира і його дружини Марусі з Гюстон, Техас. Із поза Едмонтону були гості і родина з Саскачевану і Сейнталерт.

Ольга Стельмащук походить з родини Сенів. Народилася на Україні в місті Рава Руська на Галичині. Приїхала до Канади з батьками коли її було 7 років, виростала і ходила до школи в Єловкрік, Саск. У 1942 році у Тарнополі, Саск. вийшла заміж за Болеслава Стельмащука. Ольга знала свої обов'язки в церкві і в організації, того самого року вона записалася до СУК і є членкою уже 49 років. У цій організації вона займала такі позиції: 17 років як рекордова секретарка, 5 років як касієрка, три роки як заступниця голови. Вона отримала нагороду від Централі СУК — грамоту за її 25 річну працю в Союзі Українок, а від локального відділу дістала грамоту за 40-річну працю.

Болеслав народився в містечку Бон-Мадон Саск. Виріс і ходив до школи у Тарнопіль, Саск. У молодих роках був членом СУМК і займав позицію секретаря церковної громади.

Болеслав молодим хлопцем грав на скрипці, мав свою оркестру, з якою грав на весіллях і на забавах.

Стельмащуки жили у Єловкрік, Саск. де вони провадили магазин від 1945 року. У цьому містечку вони були членами церкви Свв. Петра і

Павла, де вклали багато праці під час тяжких часів. У 1981 перебралися на спочинок до Едмонтону, Альберта, де живуть їх діти. У Едмонтоні вибрали собі хату недалеко церкви Св. Михаїла і того самого року записалися в члени церкви. Вони є щирі і активні люди — Ольга у відділу СУК, а Болеслав у братстві при Церкві.

Господь поблагословив Болеслава і Ольгу трьома дітьми і трьома онуками — сином Володимиром із дружиною Марусею (Гюстон, Тексес), дочкою Олександрою з мужем Ярославом Савчуком з дітьми, Христиною і Єлисаветою (Едмонтон), сином Тарасом із дружиною Сенді і сином Андрієм з Дримгелер, Альберта. Стельмащуки дали своїм дітям українське виховання і прищепили ім любов до своєї церкви. Усі троє мають університетську освіту. Усі троє училися в Інституті П. Могили Саск. Їхні онуки беруть участь в українському житті.

На закінчення програми син Тарас і дочка Олександра привітала маму і тата з їхнім 50-літним ювілеєм і вручили їм дарунок. Отець М. Деревянка привітав від себе і родини, настоятель о. М. Парфенюк побажав ювілятам щастя, доброго здоров'я і много літ прожити. Усі присутні співали „Многая Літа".

Ольга від себе і мужа щиро подякувала родині і присутнім за таку незабутну оказію.

З нагоди їхнього ювілею подружжя Стельмащуки зложили пожертву на „Промінь" 50.00 дол.

Фіона Тарновець

ВШАНУВАЛИ ПАНІ ВАЛЕНТИНУ ЯВОРСЬКУ В ЇЇ 80-ЛІТТЯ

ҐРИМСБІ, ОНТ.

18-го листопада 1992 р. відбулися місячні збори відділу ім. кн. Ольги в Ґримсбі, Онт. На зборах обговорювали біжучі справи, накреслили пляни на будучу працю. Одна з них — це передріздвяний базар для придбання фондів для церкви і для потреб відділу.

Був прочитаний звіт делеґатки Марії Нечай з 50-го провінційного з'їзду СУС, який відбувся в днях 23-25-го жовтня цього року в Ошаві, Онт. Гостем-доповідачем на з'їзді був амбасадор України до Канади Левко Лук'яненко.

Пані Марія Бурак, культосвітня референтка відділу, подала звіт за свято книжки, яке відбулося 8-го листопада 1992 року. В святі книжки брали участь діти Рідної Школи — Анастасія і Андрійко Вознюки, яких підготовила добр. М. Шадурська. Дорадник СУМК у Ґримсбі д-р П. Кондра (молодший) підготовив сумківців до виступу на цьому святі, членки відділу прочитали на святі доповідь і вірші.

Після закінчення зборів відбулося чайне прийняття, на якому членки відділу вшанували свою довголітню голову пані Валентину Яворську. Ось уже 7-ий рік пані Валентина сумлінно виконує обов'язки голови. Вона також є сестрицею при церкві і заступницею секретаря при громаді св. Юрія в Ґримсбі. Кожна членка поздоровила ювілятку особисто, бажаючи їй кріпкого здоров'я і витривалости в праці для добра і розвитку організації й української православної церкви. Пані Марія Качура, заступниця голови, уквітчала

ювілятку корсажем і частувала всіх тортом. Молитву проказав о. П. Шадурський, місцевий настоятель. Після цього всі проспівали „Многая літа" пані Валентині Яворській.

Щасти Вам Боже, дорога ювілятко! Нехай Всевишній обдарує Вас кріпким здоров'ям і довгим віком за Вашу жертвеннодобродійну працю. З цієї нагоди відділ ім. кн. Ольги жертвує на прес. фонд „Променя" $50.00.

Марія Нечай
референтка „Променя"

ENGLISH SECTION

"SOUNDING THE ALARM"

by Maria Cherkasova

This article by Maria Cherkasova was published in the "Unesco Courier", March 1992. Unesco is the acronym for United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. The "Courier" has been published monthly for 45 years and in 36 languages.

Maria Cherkasova is a Russian journalist and biologist, specializing in environmental problems. She is also Director of the Centre of Independent Ecological Programs of the Socio-Ecological Union in Moscow. She has published more than a hundred articles and books.

As we approach the seventh anniversary of the Chernobyl Catastrophe, (which falls on April 26, 1993) readers might be interested in Maria's story.

Maria Cherkasova is a columnist for "Znanie — sila," a popular science journal. In 1991 she invited her readers to reply to an environmental survey. She was amazed at the response. In her twenty years of working for the magazine "Znanie — sila", she had never before received so much mail. Letters poured in from all over Russia and from other states of the former Soviet Union. Letters came from both men and women but it was the women who wrote the most detailed accounts, marked by the strongest emotions. Maria was appalled by the mass of terrifying information that came through her mail-box.

URAL DISASTER

Zoya Islamova wrote from the town of Kasli-5, in the Chelyabinsk region of the southern Ural Mountains. Zoya had been a victim of a nuclear disaster which occurred on September 29, 1957 — 29 years before Chornobyl. A nuclear waste storage facility of the Mayak Chemical Complex exploded and released almost 20 million curies of radioactivity.

"Nobody told us what had blown up," Zoya wrote, "and we were not allowed to discuss it. Villages were evacuated. People who refused to leave were forcibly expelled and their houses burned down. We only learned what had happened in 1989, when it began to be talked about in the newspapers and on television."

Zoya and her husband became ill and her husband is now an invalid. There are a lot of bronchial asthma, allergies, skin rashes, problems with joints and with digestion. Doctors refuse to make the connection of the illnesses with the explosion of 1957.

"We no longer trust anyone or anything. Life is terrifying..."

The southern Ural area is the only region of the world to have suffered three nuclear catastrophies. Before 1957 radioactive waste was being dumped into the Techa River and into Lake Karachai. In 1967 a violent wind carried radioactive particles from the dried-up bottom of the lake. In this case, almost a million people were affected.

ANOTHER "BLACK" REGION

The Urals is not the only region that can be compared with Chornobyl. An electrician from the state of Kazakhstan wrote:

"Nowadays, there is a lot of talk about Chernobyl. It was a terrible disaster. But we have been living with a similar one since 1949! In a 40-year period, nuclear tests were conducted here, both on the ground and in the air. Only the Ministry of Defence knows how many Hiroshimas there have been in our region."

He goes on to say, "I do not know the figures for infant mortality in this area. Just go to the cemetery

Continued on page 16

Sounding the Alarm
continued from page 15

to get an idea. Just go to the pediatricians' surgery and talk with the long queues of mothers whose eyes are worn out with crying... Many children are born with physical and mental deformities. On an ecological map, our region should be painted black."

Maria remarks that there are many such black spots on the map. In her survey she asked readers to judge the ecological situation in their own region. Out of a hundred letters chosen at random, 19 correspondents judged the situation to be catastrophic; 43 described it as serious; 25 as unsatisfactory; 12 as satisfactory; one as good. Two-thirds of her correspondents live in conditions that could be described as difficult. Most of them live near the basin of the Volga River, Ukraine, central Russia, the Ural Mountain region and Siberia. All think the situation is getting worse.

She asked her readers to state what caused them the most concern.

"The forests! The fields! The rivers! The blue sky! Life!" answered a schoolboy from the city of Nizhnekamsk in the Tatarskaya Oblast.

All the mothers are worried about their children even though doctors refuse to attribute their ill health to the state of the environment. As one woman reader wrote:

"Our town of Dzerhinsk near the Volga River is full of asthmatics. My son suffers from chronic bronchitis and asthma. The drinking water affects the teeth and kidneys. My daughters' teeth are completely black. The children are losing their hair. If their mother works in a chemical plant, the children are poisoned even in the womb."

She goes on to say that she has a good opinion of childless women, in fact, praises them. They are less to blame. She feels guilty for having brought two children into the world, only for them to die in the "filthy swamp."

Many letters came from the Volga River area. Russia's once great river has been disfigured by huge dams and has become a sewer for military and industrial waste.

"We no longer bathe in the Volga River, we do not eat fish from it. In summer, when it rains, the leaves on the trees turn black, cucumbers and tomatoes shrivel up."

There were many letters from Siberia. There was a time when the rivers in Siberia were renowned for their beauty and the abundance of fish-stocked water. No more. The industrialization of the war and post-war years has polluted all of them. Every letter described the same ecological problems and told the same story of misery and despair. Only the name of the town or village changes.

THE STORY IN UKRAINE

Maria Cherkasova visited Ukraine in April, 1991 on the fifth anniversary of the Chernobyl explosion. She travelled to the Zhytomyr area which had suffered the most from radiation. A guide took her to Narodichi, a large village full of flower gardens but a place where no one can live anymore. In the center of the village there is a new type of monument — the scorched trunk of a huge fir tree decorated with a black cross, a peal of bells on a wooden frame and black tombstones. Only the tombstones do not bear people's names but the names of dead towns and villages, wiped out forever by radiation.

Around the Narodichi area, 13,000 people were evacuated. Maria received an article written by a doctor from the district. In 1990 the mortality rate was twice the birth rate. In most of the subdivisions of the Zhytomyr region, the number of deaths has exceeded the number of births.

WHAT CAN BE DONE

Maria poses the question: what can women do in the face of such a threat? First of all, women must sound the alarm and "wake the dormant survival instinct of the human race, first and foremost, among the representatives of the stronger sex that hold power and yet, seem singularly powerless."

She gives an example of trying to arouse the survival instinct. The head of a school in Ukraine made an emotional speech urging the Praesidium and the Congress to evaluate, annually, the health and longevity of the population. Two-thirds of the deputies voted against his proposal and it was rejected.

Maria believes that ecology will eventually decide the future of changes in Russia.

Continued on page 17

Sounding the Alarm
continued from page 16

"Everything will boil down to the question of whether we manage to survive physically and safeguard the health of our children. We cannot afford, as is often suggested, to concentrate on solving our economic problems before even thinking about ecological problems. The two are closely linked, and the situation is so critical that we may react too late."

WOMEN'S ROLE

She turns to women again and urges them to understand the importance of the environment. She wants women to demand that governments move quickly to a path of peaceful development and rejected military expenditures, atomic bombs, other sophisticated weapons and the arms trade. Huge, destructive projects of heavy industry should be stopped. Instead, she wants a rapid adoption of survival plans. They would give priority to physical and moral health and safeguard the natural and cultural bases of life. She feels very strongly that nuclear power is dangerous. She considers nuclear energy as an enormous and tragic mistake on the part of humanity.

Maria advocates a Woman's Parliament which would defend the rights of women and children. It could propose an alternative way of life to the male militaristic and technocratic model that has brought the world to the edge of the abyss.

She admits her country is not the only one in the world to suffer from ecological catastrophies. She thinks the process of environmental damage was speeded up in the former Soviet Union by historical circumstances and has reached its logical conclusion sooner than anywhere else.

"But some people still have not understood that message. Maybe it was to make us listen to reason, that the Chernobyl bell tolled."

— Submitted by Helen Raycheba
Toronto

NO ECONOMIC "SHOCK THERAPY"

Ukrainian First Deputy Prime Minister Valentyn Symonenko recently stated that, although pressing forward with reform of the Ukrainian economy, the nation would not opt for a "shock therapy" approach, reported the "Ukrainian Weekly". He said there would be evolutionary work, rather than speedy changes.

He also discussed Ukraine's voucher-privatization program which is beginning this fall with the opening of special bank accounts to citizens, with 30,000 coupons (about $100) for use in purchasing shares in state companies.

CONCERNS EXPRESSED OVER ORTHODOX SPLIT

The Kyiv newspaper "Nezavisimost" published a letter from Moscow Patriarch Alexei to Ukrainian President Leonid Kravchuk, expressing his concern about the religious conflict that has arisen in Ukraine after the recent split of the Ukrainian Orthodox Church into pro-independence and pro-Moscow camps.

The former head of the Ukrainian Orthodox Church, Metropolitan Filaret of Kyiv, has joined with the leadership of the independent and formerly banned Ukrainian Autocephalous Orthodox Church to form the Ukrainian Orthodox Church of the Kyivan Patriarchate — headed by Patriarch Mstyslaw I. It is opposed by Volodymyr, who heads the hierarchy which has remained loyal to Moscow.

A struggle over church property and other issues has now ensued.

— source: The Ukrainian Weekly.

TWO HILLS UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION CELEBRATES 50TH ANNIVERSARY

The Two Hills Ukrainian Women's Association, Lesia Ukrainka Branch, celebrated their 50th Anniversary on Sunday, September 27, 1992.

The day began at 10 a.m. with the Celebration of Divine Liturgy conducted by Very Rev. Mykola Sawchenko, assisted by Very Rev. Peter Zubrytsky, at the Two Hills Ukrainian Orthodox Church of Holy Trinity. Elsie Mandrusiak presented corsages to the Lesia Ukrainka members and special guests as they entered the Church. An important part of the service was a Blessing memorial to the departed members. During this part of the service lit candles were held. The church choir was directed by Iris Kozmak and Metro Zalaski was Cantor.

After the church service approximately 200 members of the congregation attended the Anniversary Banquet at the Two Hills Centennial Hall. Decorations for the day had the U.W.A.C.'s emblem, "Smoloskyp" theme. Kolachi for the head table were donated by Mary Andriaschuk and Anne Logozar.

Emily Lypka and Emily Rosichuk were in charge of the Guest Book. The church choir sang the Lord's Prayer and Very Rev. Sawchenko gave the blessing. The guests enjoyed the delicious dinner prepared by Doris Zaharichuk and staff.

Mistress of Ceremonies, Elsie Choban, welcomed the members and guests, introduced the head table guests and acknowledged the Charter Members, Rosiland Bachinsky, Anne Iftody and Kate Palamaruk.

The program began with a "Pryvit" — Ukrainian Welcome dance, for the guests by the Two Hills Ukrainian Dancers.

Elsie Rybak, Lesia Ukrainka President, welcomed the guests. She also read the names of the deceased members of the Ukrainian Women's Association, Two Hills Branch.

Carla Kozak, Alberta Provincial Ukrainian Women's Association President brought greetings from her executive and all Alberta members.

Pauline Mulka read a message and greetings from the National U.W.A.C. President, Mary Woroniuk, who was unable to attend.

Special guest, the First President of the Two Hills Branch, Sophie Hrynyk of Edmonton, spoke of the important role the organization and the Ukrainian Orthodox church have played in the Two Hills Community since 1942.

Two Hills Mayor Steve Shybunka brought greetings and presented a plaque to President Elsie Rybak on behalf of the Town of Two Hills, acknowledging the 50th Anniversary, and congratulated the club members.

Other congratulations were received from our Parish Priest, Very Rev. Sawchenko; President of the Myrnam U.W.A. — Mildred Dubelt; President of Smoky Lake U.W.A. — Mary Ewasiuk; Vegreville U.W.A. — Myrtle Charuk; Edmonton —Olga Hannochko; Peno-Lamont — Helen Marianych and Very Rev. Peter Zubrytsky.

The history of the Two Hills Lesia Ukrainka Branch was researched, prepared and presented by Pauline Mulka. She then presented 50-year pins and scrolls to CHARTER MEMBERS: Rosiland Bachinsky, Anne Iftody and Kate Palamaruk. Recognition was given to founding members Mary Fuyarchuk and Mary Solodzuk, who have over 40 years of service each.

All members of the Two Hills Branch were recognized and each received a scroll with their years of recorded service in order to commemorate this special day. Elsie Choban performed this duty. She thanked each member for their contribution and dedication to the Club.

Vocal selections by the Holy Trinity Church choir and Ukrainian dance numbers, provided entertainment for the occasion.

Closing remarks were made by Very Rev. Sawchenko. The congregation joined in the singing of "Mnohaya Lita."

The afternoon program concluded with the lighting of the 50 candles on the anniversary cake by the executive. Coffee and cake was served to the gathering concluding the celebration.

— Submitted by Pauline Mulka and Elsie Choban
Two Hills

Members of the Two Hills U.W.A.C.:

Front Row — Olga Kachmar, Mary Kotowich, Pauline Mulka, Rev. Mykola Sawchenko, Anne Iftody, Kay Palamark, Rosiland Bachinsky, Mary Fuyarchuk.
Second Row — Mary W. Oneschuk, Anne J. Kachmar, Mary Serna, Evelyn Lutzak, Elsie Rybak, Elsie Choban, Helen Andriowski, Mary Mandrusiak, Katie Mandrusiak, Anne P. Kachmar.
Third Row — Anne Sorochan, Anne Logozar, Violet Buzak, Annie Dehid, Sannie Sakaluk, Mary Kostiuk, Helen Delawski.
Fourth Row — Mary Melnychuk, Mary Elkow, Mary Plaska, Nancy Rosychuk, Kay Gorgichuk.
Fifth Row — Pearl Stoski, Elsie Mandrusiak, Mary Andriaschuk, Mary Romanchuk, Doris Chrapko, Madeliene Shandruk.
Mising members: Mary Buk, Mary Cherniwchan, Marie Chrapko, Sophia Dmytruk, Pearl Elchuk, Anne Holyk, Pearl Lakusta, Alice Laschowski, Rose Nickiforuk, Nellie Nikiforuk, Mary Olinyk, Mary Solodzuk, Stella Stefiuk.

THOMPSON UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION CELEBRATES 20TH ANNIVERSARY

The Ukrainian Women's Association of Canada, Thompson Branch, celebrated their 20-year anniversary by holding a one-day District Conference on September 13, 1992. To help in this celebration, there were guests and past members from Dauphin, Selkirk, Roblin and Winnipeg.

The day began with a Divine Liturgy served by Rev. Roman Bozyk. At the conclusion of the service, a lovely dinner was served by the women of the Association. Following dinner a program was held, with greetings being extended from visiting guests, past members and Rev. Bozyk. Sonja Bejzyk, Provincial Executive President from Winnipeg extended greetings on behalf of the Provincial Executive and spoke of the important role the Ukrainian Women's Association of Canada plays in both the Ukrainian Orthodox Church Organization and in promoting Ukrainian culture and tradition.

The guest speaker was Olena Hryn, Editor of "Promin". She explained how "Promin" is published successfully through the articles which are submitted from the various branches. She encouraged all members to subscribe to "Promin".

The program was concluded by honoring Betty Toporowsky, Sylvia Cherneski and Nadia Portey for their 20 years of volunteer services with the Thompson Branch.

The U.W.A.C., Thompson Branch was organized through the efforts of the provincial executive. On the invitation of the local women, Maria Bilous, President of the Provincial Executive, visited Thompson and held a meeting with the women on April 15, 1972.

The Daughters of Ukraine Women's Association was formally organized on April 27, 1972 with eleven members signing up at this meeting, and elections of the following officers:
President — Betty Toporowsky, Vice President — Elsie Pawluk, Secretary — Elizabeth Kozakowski, Treasurer — Sonia Yury. The members took turns having monthly meetings at their homes, until the fall of 1979, when the local church and hall was purchased.

The branch devoted their entire efforts to help the parish, particularly to meet its financial needs. To raise money they had bake sales, banquets, caterings, raffles, rummage sales and other enterprises. The youth as well took part in many of the activities. With the funds raised, the branch was able to beautify the church with its icons, alter linen covers, priest vestments, alter boy robes, and many other articles that were needed in the church. They also supplied the hall with curtains, kitchen appliances and all the necessary items needed in the kitchen.

Because Thompson lies five hundred miles north of Winnipeg, it therefore has only monthly visits of the priest for church services.

In spite of their isolation, the women embarked on a program of activities. They organized Sunday school, Ukrainian Language Classes, and prepared the children for concerts honoring St. Nicholas. The members of the branch cooperated with other local women's organizations in a variety of activities. They donated books to the local library, and purchased Ukrainian records, ceramics, pysanky, cookbooks, and various other books which were sold at their bake sales. In this way, they promoted Ukrainian culture in Thompson.

Besides the local work through its delegates, the branch attended provincial conventions.

On the 50th jubilee of the U.W.A.C., the branch arranged to have their association flag blessed by Rev. W. Sluzar at the church of St. John the Baptist.

In 1977, the branch hosted Anastasia Shemeliuk, the National President.

In March of 1982, with the assistance of Rev. W. Makarenko, the branch helped to finance and organize a CYMK group. In the years that followed, the children from Thompson, for the first time, were able to attend a summer camp at Crystal Lake, Saskatchewan.

In September of 1988, the members of the Daughters of Ukraine played a big part in organizing and hosting the 25th anniversary of their parish organization. In attendance were Metropolitan Wasyly Fedak, Very Rev. W. Sluzar and guests from out of town.

Continued on page 21

Thompson Celebrates 20th Anniversary
continued from page 20

Pictured above are members of the Thompson, Manitoba Branch of the U.W.A.C. at their recent celebration.

In the past 20 years, the branch has had a total of 35 members. The membership in the Thompson branch fluctuated from year to year, due to the general drift of people in and out of Thompson. But for those who remain, they continue to work and support their church and the community as a whole.

From its inception in 1972, the following held office as President: Betty Toporowsky, Margaret Mayuk, Sonia Skwarchuk, Oksana Peredery, Phyllis Marincl, Kate Sheard, Elizabeth Kozakowski and Sylvia Carpenter.

We extend our thanks to Manitoba Hydro, Inco, City of Thompson, Manitoba Telephone System and the "Thompson Citizen" for their donations for our souvenir packages which were greatly appreciated by our guests.

— Submitted by U.W.A.C.
Thompson, Manitoba

IN MEMORIAM

ANASTASIA LANDIAK
(1893 — 1992)

Had she lived a little longer Anastasia Landiak would have celebrated her 100th birthday on July 15th this year. Plans for this milestone celebration were in the making but, unfortunately, it was not to be as on November 1, 1992 Anastasia passed away.

Born in selo Horodnechna, povit Husiatyn, Ternopilska Oblast, she was the daughter of the late Anna and Ivan Chehowy. She received her education in Ukraine and in 1912 she immigrated to Fort William, now Thunder Bay, to join her brother Charles who was a court interpreter and active in the Ukrainian community.

Here she met John Landiak and on October 25, 1914, they were married. They were blessed with five children: four daughters — Anne, Stella, Jean, Olga and one son Peter.

In 1974 Anastasia and John reached a milestone very few couples reach, their Diamond (60th) Wedding Anniversary. Sadly in 1975 God called her husband John to His heavenly home. Anastasia was to suffer more heartache as her daughter Anne and son Peter also passed away.

In her younger years she had been a great gardener. She loved her flowers and enjoyed embroidery, but her main interest was her church and the Ukrainian Women's Association, Olha Basarab Branch which she helped to form in 1926. Records show how active a part she played in the years when dues were ten cents per month. She remained active in her church helping make varenyky until just last year. She also attended her last meeting of the U.W.A.C. just last February, with her daughter-in-law Frances.

Anastasia was a charter member of the Fort William Prosvita Society and the U.W.A.C. She spent many hours in food preparation for banquets, weddings, etc. At the celebration of the Society's 75th Anniversary, Anastasia, along with Mrs. Rose Baran and the late Elizabeth Fedori, was honoured for dedicated service and long standing in the Society.

She was a good mother, grandmother and great-grandmother. She especially enjoyed family gatherings on festive occasions. She will be sadly missed by her daughters, daughter-in-law, grandchildren and great-grandchildren.

Funeral services for the late Anastasia Landiak were held on Wednesday, November 4, 1992 from Jenkins Funeral Home to St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Church, with Rev. Mitrat Paul Zmiyiwsky officiating. Interment was in Mountain View Cemetery. Members of the U.W.A.C. formed a guard of honour at the church for their association sister.

In memory of the late Anastasia Landiak, the U.W.A.C. Olha Basarab members are enclosing a donation of $50.00 to the Promin Press Fund.

Veechna Pamyat — Eternal Rest, dear sister Anastasia!

— submitted by
U.W.A.C. Olha Basarab Branch
Thunder Bay

UKRAINIAN PEACE FUND FOR SOCIAL PROGRAMS

An article in the "Ukrainian Weekly" reports that the Ukrainian Peace Fund recently spent nearly 40 million karbovantsi to address various social problems in Ukraine.

These included improvements to children's health care, purchasing medical supplies, building orphanages and assisting pensioners.

It is expected that 95 million karbovantsi will be allocated from the fund's budget next year, for similar programs.

90-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МАРІЇ (СОВСУН) ПРОКІПЧУК
ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА

На фото зліва направо: Ольга Василишин, Марія Прокіпчук та Анастасія Крейґ.

В суботу 12 грудня 1992 року відбулося святкування Ювілею — 90-ліття з дня народження Марії (Совсун) Прокіпчук. Діти пані Прокіпчук з цієї нагоди зорганізували у Вінніпезі в ресторані „Garden City Inn." велике прийняття. Зійшлася родина, друзі й приятелі.

Дочка Оля причепила п. Марії святковий корсаж. Добродійка Марія Керницька провела молитву. Дочка Настуня привітала маму, гостей і розповіла деякі мамині спогади. Сестра Тетяна піднесла тост за її здоров'я, після чого всі присутні проспівали „Многая літа". Потім привітала бабусю внучка Леся з Торонта від усіх п'яти онук, а правнучка Шенон поздоровила прабабуню від п'яти правнуків.

Від Дирекції Колеґії св. Андрея привітала шановну ювілятку д-р Іраїда Тарновецька і вручила їй почесну грамоту за щедрі пожертви.

Син Петро зорганізував виставку фотознімок різних літ, де показано життя мами і родини. А дочки пані Марії відновили мамину шлюбну сукню, котру зберігали як пам'ятку 73 роки.

Марія Прокіпчук поверх 60 років є членкинею Союзу Українок і Української Православної громади Собору св. Покрови. Записалася 1928 р. до жіночого товариства ім. Лесі Українки при Українському Народнім Домі. Належала до українського хору у Вінніпезі, під дириґуванням проф. Євгена Тирули, в 1929 році. Марія є довголітньою передплатницею „Променя" і „Українського Голосу".

На закінчення святкування свого Ювілею, п. Марія Прокіпчук сердечно подякувала своїм дітям, родині за зорганізування цього прийняття. Також вона звернулася з подякою до всіх гостей, які вшанували її своєю присутністю та висловили їй щирі побажання.

Хай Господь Бог обдарує ювілятку, Марію кріпким здоров'ям! Многая літа!

Під час святкувань були зібрані пожертви на пресовий фонд „Променя" 105.00, дол., „Українського Голосу" 100 дол.

Цей допис був друкований в ч. 11, 1992 під назвою „Громадська нагорода пані Марії Цьоні". Оскільки допис не охопив повністю матеріял, поданий панею Анною Звоздецькою, та ще були допущені деякі друкарські помилки, публікуємо допис пані Звоздецької так, як він був поданий до редакції.

Як завідомляє газета „Блейн Лейк Ехо" що вшановано п. Марію Цьону березня 25, 1992 р. Марія Цьона одержала нагороду за її життєвий вклад в розбудові громадського життя в опівнічні центральні області Саскачевану.

Марія народилася в домі Федора і Анни Калин в Герфорд, Саск., тут закінчила середню школу, а вищу школу в Саскатуні в Бедфорд колеґії, на учительські студії поступила до „Нормал" освіти в Саскатуні.

Перша школа учителювання була в околиці Ленкестер, а тоді школа Збараж і Гефорд.

1938 року одружилася з Михайлом Цьоною і замешкали в Блейн Лейк Саск. де її муж мав своє підприємство (бизнес). Тут вони виховали чотири сини і одну дочку.

Всім дітям дали вищу освіту. 1963 року вони поширили свій бизнес отворили станцію бензини, великий гараж та ресторан. Марія вчителювала в Блейн Лейк виховуючи родину та провадила рестораном, де вона з сином Андрієм і невісткою Пертусею до тепер провадять цим бизнесом. Муж Марії Михайло Цьона помер в Березню 1982.

По за таке жваве комерційне життя п. Цьони, що провадиться понад 50 років, вона знаходила час послужити своїй Українській Православній Церкві та бути в проводі СУК.

Вона брала повну участь і в англійських організаціях як „Комюнеті Лейдіс клюб", Червоний Хрест, Імпіріял ордер, "Daughters of the Empire", Дім і Школа, п. Цьона дуже любить працювати з дітьми і молодю, вчила недільну школу, вчила укр. школу і ще вчить, діти виховані під її впливом стають добрими українцями. Вчить мову, культуру, писанки, куховарство, вишивки, печево, нераз провадить майстерні на укр. культуру в своїм домі, або в школі і не тільки в Блєйн Лейк, але сягає аж на Свифт Кирент полудневий Саскачеван.

П. Цьона дуже попрацювала над виданям історії Блейн Лейк в 50 ті роковини.

1984-88 року занималась секретаркою Союзу Українок Канади при Централі в Саскатуні і 50 миль їздила на всі збори та все подавала свої практичні вказівки. Пані Цьона тепер є головою Пров-управи СУК на Саскачеван, її обіжники все напоминають „Щоби ми не пропали в многокультурній Канаді, щоби ми були свідомі свого походження".

На урочистому бенкеті в Принс Альберт доручено її нагороду "Citizen Award", грамоту вручив посол Мирон Ковальский.

Ми на далі бажаємо п. Марії Цьоні кріпкого здоровля щоб могла продовжувати таку корисну працю. Вона заслуговує на велики признання. Це ті жінки що працюють по околицях а про них мало хто знає.

Ґратулюємо!

А. З.

90 ЛІТТЯ АРХИПРЕСВІТЕРА ГРИГОРІЯ ВАСИЛІВА

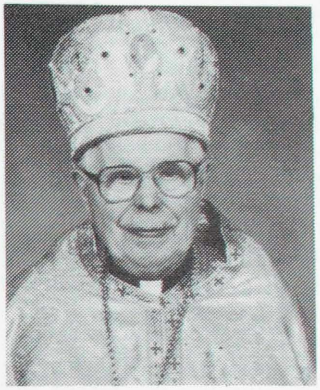

В попередньому числі журналу (січень, ч. 1. 1993 р.) ми подали опис святкувань ювілею о. Григорія Василіва. На жаль за браком місця ми не могли подати знимок з цього величавого свята.

Вручення Митрополичої Грамоти протопресвітеру Григорію Василіву.

ПОЗДОРОВЛЕННЯ ПАНІ ГАФІЇ ЯНІШЕВСЬКІЙ

Вельмишановна й дорога Ювілятка, пані Гафія Янішевська!

Щиро вітаємо Вас з цим вийнятковим Ювілеєм, 100-літтям Ваших уродин і пересилаємо Вам щирі побажання Божих ласк у Вашому дальшому житті.

Ваша віддана праця при церкві й організаціях була завжди висловом Вашої великої любови до українського народу. Починаючи від тяжких піонерських часів у Канаді, Ви зуміли поєднати цю працю зі своїми родинними обов'язками й виховали своїх дітей в любові до українського народу й на добрих громадян Канади.

Зокрема, мені приємно передати Вам наші почуття щирої пошани й подяки за Ваше приятельське відношення до нашої родини підчас нашого перебування в Едмонтоні.

Нехай Господь Бог винагородить Вас за Ваші добрі діла кріпким здоров'ям ще на многі літа!

З сердечним привітом

Уляна Гомола з родиною
Ванкувер Б.К.

З нагоди Ювілею пані Гафії Янішевської дарую 25 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь".

ВШАНУВАННЯ КАТЕРИНИ СЕМОТЮК З НАГОДИ ЇЇ 90 ЛІТТЯ
ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В неділю 20-го вересня 1992 р. родина, приятелі, членки Союзу Українок Канади відділу ім. кн. Ольги і члени громади Св. Архистратига Михаїла влаштували святкування 90 літнього ювілею пані Кетерини Семотюк.

Після Богослуження о. Мирослав Парфенюк відправив молебень за здоров'я шановної ювілятки. При вступі до залі вітали ювілятку її діти, внуки і правнуки. Настоятель о. Парфенюк проказав молитву, усі заспівали „Многі Літа" і засіли до смачного обіду, який приготовали дочки пані Семотюк, а подали членки відділу СУК ім. кн. Ольки. Головний стіл був прибраний прекрасними квітками, подарованними дочкою Наталкою Пилинґ. Привіт і дарунок від відділу СУК ім. кн. Ольги передала заступниця голови Ольга Стельмащук. Привіт від церковної громади Св. Михаїла сказав заступник голови, Мирон Возимірский. Отець Мирослав Парфенюк розсказав історію життя пані Семотюк і побажав їй кріпкого здоров'я та многих літ.

Пані Катерина Семотюк народилася 20-го вересня 1902 року року у селі Кназа, Івано-Франківської обл. на Україні, у родині Данилюків.

У 1923 році одружилась з Петром Семотюком. В Україні була членкою Союзу Українок від 1927 року до 1939 року, працювала як рекордова секретарка. Муж Петро служив в Українській Армії.

У 1939 році пан і пані Семотюк приїхали до Канади з п'ятьма дітьми і поселилися на господарству в околиці Смокі Лейк, Альберта. Потім переїхали до Галовлейк, у 1944 році до Нюбрук, Альберта. У 1958 році муж ювілятки Петро Семотюк упокоївся. Життя було тяжке, все ж пані Семотюк жила з наймолодшою дочкою Одаркою на господарстві до 1964 року. В 1964-му році перебралася до Едмонтону, стала членкою церкви Св. Михаїла, записалась до відділу СУК ім. кн. Ольги, а дочка Одарка записалася до СУМК.

Пані Смотюк дуже любить вишивати, вона привезла вишивки і тканину з України роботи її мами. Ці речі вона подарувала до жіночого музею при церкві Св. Михаїла. Також дарувала вишивки, обруси та інше для продажу на базарі. Вона працювала для добра нашого відділу по змозі своїх сил. За її добровільну роботу і пожертви до церкви і організації ми всі їй дуже вдячні і берем приклад з неї.

Наша ювілятка мала дванадцять дітей, троє

упокоїлись малими дітьми, а дві дочки упокоїлись пізніше (у 1988 році і 1989 році). Її дочки — Одарка і покійна Варвара співали у церковному хорі, Одарка була рекордова секретарка у нашому відділі СУК. Пані Семотюк тепер тішиться своїми тридцять двома онуками і сорок трьома правнуками.

На закінчення програми ювілятка щиро дякувала дітям, онукам, правнукам і всім присутнім за такі милі спомини і побажання. Від родини дочка Мирослава Корняк подякувала отцеві Парфенюкові за молитви, і всім тим, хто прибув на цей незабутній день. Після краяння торта усі присутні довго розмовляли і поздоровляли паню Семотюк.

З нагоди свого 90 ліття пані Катерина Семотюк пожертвувала 60.00 дол. на „Промінь".

Референтка „Променя"
Фіона Тарновиць

ПОПРАВКА

В Різдяному поздоровленні відділу ім. Марії Маркович, Канора, Саск. прізвище кореспонденційної секретарки неправильно надруковано, мусить бути **Леся Ростоцька**.

ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ ЗА РОКИ 1991 — 1992 ВІДДІЛУ У ВІННІПЕЗІ

В місяці березні 1991 року, відбулися загальні збори Комітету Українок Канади, відділу у Вінніпезі, які вибрали на наступні два роки 1991-1993 нову управу в такому складі: *Бувша голова* — Тамара Гавришків, *голова* — Ярослава Паламарчук, *перша заст.* — Оля Михальчук, *друга заст.* — Оля Гаврилюк, *протокольна секретарка* — Анна Луцан, *кореспонд. секретарка* — Оля Михальчук, *скарбничка* — Анастазія Міщук, *реф. укр. преси* — Галина Онуфрійчук, *реф. анг. преси* — Ліна Шевчук, *архівістка* — Марія Ґром'як, *культурно-освітній комітет* — Марія Коваленко, Галина Онуфрійчук, Оля Гайовська, Тереса Антонюк і Оля Кормило, *господарський комітет:* Параскевія Шекмар, Анна Кулик, Марія Кіндрат, Павліна Сулимко і Стефанія Кирелюк, *телефонічний комітет* Оля Дудич і Євгенія Моткалюк, *Жіноча Рада:* Розалія Байдак і Анастазія Польна, *контр. комісія:* Оля Дудич, Оля Гайовська і Ліна Шевчук, *прест. до вінніпезького КУК:* Ярослава Паламарчук і Оля Михальчук, *прест. до міжнарод. центру:* Анна Луцан і Марія Ґром'як.

Наш Відділ влаштував гостинне приняття в Читальні „Просвіти" паням з України Людмилі Ковальській кураторки Київського Музею і Ірині Горбачовій заступниці директора Державного Музею Українського Мистецтва в Києві, які привезли картини під назвою „ДУХ УКРАЇНИ". Голова Відділу КУК Ярослава Паламарчук привітала дорогих гостей та побажала добрих успіхів в їх праці. Вечір пройшов у милій гуторці.

В місяці серпні минулого року Союз Українок Канади ім. Лесі Українки і наш Відділ КУК улаштували мистецьку виставку на фолкльорамі в павільйоні КИЇВ, виставка була присвячена 100-літтю поселенню українців в Канаді. На виставці була стародавня укаїнська ноша, привезена з Полтавщини, Буковини і Галичини, а також вишиті жіночі сорочкі, мужеські вишиті сорочки, вишиті рушники і серветки, ткані мистецькі речі і багато піонерських знімок.

В місяці листопаді 1991 року наш Відділ КУК улаштував „Річний Чай" в залі церкви Св. Йосифа. Чай відкрила голова Ярослава Паламарчук, привітавши всіх присутніх гостей. Присутній отець прочитав молитву, п. Анастазія Міщук представила головну доповідачку-піонерку, бувшу редакторку журналу „Промінь" паню Наталію Когуську. Шановна редакторка у своїй глибоко змістовній промові сказала, що цей чай КУК увійшов в традицію і відбувається кожного року. Згадала свої піонерські часи та широко розповіла про жіночі організації, які існують й сьогодні. Залю прикрашувала дитяча виставка малюнків учнів школи Ральф Браун, виставка була присвячена 100-літтю поселенню українців в Канаді. Також була виставка вишивок, серветок, ляльок і кераміки. Чай пройшов з повним матеріяльним і моральним успіхом.

В місяці березні цього року, заходом нашого Відділу в залі Інституту Просвіти відбувся концерт в пошану українок Героїнь. Вступне слово сказала голова Відділу Ярослава Паламарчук, а головну святочну доповідь виголосила пані Орися Трач. В концертовій програми виступали: хор Думка, диригент Володимир Скакун при акомп. Віри Костишин виконав три пісні. Рецитація „Спомин повстанцям" виконав М. Петришин. Хор „Тисячоліття", дир. Юрій Гнатюк при акомп. Галини Мазур виконав дві пісні. Катруся Павенська продеклямувала власну поезію п.з. „Останній Крок" та поезію О. Теліги „Мужчинам". Віра Костишин виконала на фортепіяні хорол Василя Барвінського. Містичну картину з визвольних змагань, авторки Т. Федорів, режисер Мирося Стельмах виконали: Мирося Підгірна, Катруся Павенська, Іванка Дмитришин, Галя Скаля, Оксана Кравчук, Арета Ґавричинська, Оксана Петришин і Ірена Заблоцька. Хор „Думка" виконав дві пісні. Святочну програму закінчено спільним співом „Ще не вмерла Україна". Всім організаторам і виконавцям концертової програми належить щира подяка.

Протягом року голова Ярослава Паламарчук репрезентувала наш відділ на різних імпрезах. В місяці жовтні 1991 р. була запрошена до міської авдиторії, де були відзначені українські мистці з нагоди 100-ліття поселення українців в Канаді. В місяці жовтні минулого року, була на бенкеті 75-ліття Інституту Просвіти. В жовтні минулого року була запрошена мейором В. Норі до авдиторії міста, де він розповів про свій побут в Україні. В місяці листопаді була присутня на 40-літтю О.Ж.Л.В.У. та склала привіт від КУК. Пройшов рік праці КУК, яка відбулась в повній згоді, а тому всім членкіням, а зокрема голові Ярославі Паламарчук належить щира подяка!

Галина Онуфрійчук

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

БЛ. П. МИХАЙЛО ГОМОЛА
ВАНКУВЕР, Б.К.

В першу річницю упокоєння мого мужа бл. п. **Михайла Гомоли,** який відійшов від нас у вічність 17-го червня 1991 р., в його світлу пам'ять складаю пожертву в сумі 50 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь" як нев'янучий вінок на його могилу.

Нехай Господь Бог оселить душу спочилого Михайла в Царстві Небеснім, а добра пам'ять про покійного хай буде між нами.

дружина Уляна Гомола з родиною
Ванкувер, Б.К.

———————

В світлу незабутню пам'ять моєї дорогої куми, **Софії Стратійчук,** яка упокоїлась по довгій недузі 2-го травня 1992 р., замість квітів на її могилу дарую $20.00 на видавничий фонд „Променя".

Бл. п. Софія була дружиною священика Дмитра Стратійчука, одного із перших трьох священиків УГПЦ в Канаді.

Засмученій родині висловлюю щире співчуття. Вічна їй пам'ять!

Марія Білоус
Давфин, Ман.

У світлу пам'ять бл. п. **Олени Слюсарчук,** яка упокоїлася 16-го вересня 1992 р. у Едмонтоні, складаю 25 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь" як нев'янучий вінок на її свіжу могилу.

Засмученій родині висловлюю щире співчуття, а покійній Олені нехай буде Вічна Пам'ять!

Уляна Гомола з родиною
Ванкувер, Б.К.

———————

У світлу пам'ять мого дорогого мужа **Йосифа Кохдрата,** який упокоївся 12-го жовтня 1973 року, дарую на прес. фонд „Променя" $10.00 як нев'янучий вінок на його могилу. Вічна Пам'ять!

Анна Кохдрат
Вотерфорд, Онт.

———————

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. в пам'ять добр. **Софії Стратійчук** за її віддану працю для Союзу Українок і Церкви дарує замість квітів на її могилу, $10.00 на журнал „Промінь".

Нехай Господь Бог оселить душу покійної добр. Софії в Царстві Своїм. Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Марія Білоус — референтка
Давфин, Ман.

———————

У світлу і незабутню пам'ять моїх дорогих родичів: **бл. п. Антона Маковського й бл. п. Анастасії Маковської (Лазарович)** з Мічем, Саск., складаю скромну пожертву на журнал „Промінь".

Батько відійшов у вічність 7-го липня 1947 р., а мама 27-го грудня 1965 року.

Покійним родичам вічна пам'ять!

дочка Катерина Кіящук
Едмонтон, Альберта.

———————

В незабутню пам'ять дорогої доні **Мирослави Випрук,** яка відійшла у вічність 24-го травня 1992 р., замість квітів на свіжу могилу, дарую $15.00 на пресовий фонд журналу „Промінь"

Вічна їй пам'ять!

мама К. Кошлай
Монтреаль, Квебек.

У світлу незабутню пам'ять дорогих родичів і сестри замість квітів на їх могили, даруємо $30.00 на прес. фонд журналу „Промінь".

Батько Григорій Базай(упокоївся 23-го січня 1967 р.). **Мама Марія** (упокоїлась 4-го лютого 1985 р.). **Сестра Анна Базай-Іванчук** (упокоїлась 23-го грудня 1978 р.). З глибоким жалем згадуємо їх всіх.

Вічна їм пам'ять!

Родина,
дочка Марія і зять С.
Андрейчуки, внуки.
Давфин, Ман.

———————

Відділ СУК ім. Лесі Українки у Ванкувері складає 15 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь" в світлу пам'ять довголітньої й діяльної членки бл. п. **Анни Бойчук,** яка упокоїлася 8-го листопада 1992 р. на 88-му році життя.

Вічна їй пам'ять! Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Маргарета Ременда — референтка

———————

В пам'ять **Марії Чайки** дарую $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь" як нев'янучий вінок на її могилу.

Вічна їй пам'ять!

Єлена Коваль
Калґарі, Альберта.

———————

У незабутню пам'ять наших довголітних членок відділу СУК ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні: бл. п. **Марії Тимчук, Марії Войцехівської, Дорис Ґіль, Анни Пігач та Марії Чайки** відділ дарує $75.00 на журнал „Промінь" замість квітів на їх могили.

Вічна їм Пам'ять! А родинам висловлюємо найщиріше співчуття.

Анна Михайлюк — *голова*
Марія Дорош — *референтка*

———————

У світлу пам'ять нашої членки бл. п. **Параскевії Гарвий,** яка упокоїлась 14-го грудня, 1992 р., відділ Союзу Українок ім. Олени Пчілки дарує $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь", як нев'янучий вінок на її могилу.

Параскевія Семенюк
референтка

Жіноче Товариство при „Просвіті" в Вестфорт, Тандер Бей, дарує $50.00 на журнал „Промінь" в пам'ять двох покійних членок: **Єлени Ольги Слюсар,** котра упокоїлась 13-го серпня 1992 року, і **Йозефи Сурмай** (упокоїлась 15-го травня 1992 року).

Рідним — щире співчуття, а покійним — Царство Небесне.

Павліна Ґомбола — *голова*
Наталка Юріїв — *фінанс. секретарка.*

———————

Відділ Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Норт Бетлефорд, Саскачеван, дарує $75.00 на журнал „Промінь" в пам'ять членок нашого відділу: **Франі Лазарович, Марії Чижовської і Павліни Лютик.**

З глибоким жалем згадуємо дорогих незабутніх членок!

Родині покійних висловлюємо співчуття, а покійним — Вічна Пам'ять!

Катерина Маліцька
реф. „Променя"

———————

БЛ. П. АННА ПЕТРІВ
ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА.

В суботу 28-го листопада 1992 р., упокоїлась бл. п. Анна Петрів на 78-му році життя.

Анна народилася 28-го липня 1914 року в селі Токи, повіт Збараж, в Україні.

Вона приїхала до Канади в 1930 р. зі своєю мамою Маланкою Сурма із сестрами Марією і Ольгою. Оселилися вони в околиці Ґронлид, Саскачеван, де був її батько, який приїхав раніше ще в 1926 р. Там Анна познайомилася з Іваном Петровим і в 1931 р. вони одружилися.

☞

Вони почали господарювати і так прожили свої молодші літа. Вони також причинилися до будови нової церкви і Народного Дому.

Анна присвятила багато часу вихованню своїх дітей (одного сина і трьох дочок). Вона виховала їх в українському релігійному дусі. Всі діти брали активну участь в громадському житті.

Анна була сестрицею церкви і активною членкинею Союзу Українок Канади.

В 1991 році — за свою 60-літню працю в Союзі Українок — вона була вшанована грамотою признання.

Панахида відбулась у вівторок, 1-го грудня в Кропо Каплиці, котру очолив протопресвітер о. Лучак. Співав катедральний хор під проводом п. Володимира Богоноса.

Похоронна відправа відбулася 2-го грудня в катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу. Служили настоятель протопресвітер о. Лучак, при допомозі митрофорного протоієрея д-ра Удода. Співав збірний хор під проводом дяків Дмитра Зазуленчука і внука Г. Удода.

Тіло покійної похоронено на цвинтарі Ґлен Ідин.

Поминальна перекуска приготовлена членкинями відділу ім. Лесі Українки відбулася в катедральній авдиторії. Господарські обов'язки виконував п. Теодор Василишин. Настоятель протопресвітер о. Лучак провів молитву і поблагословив страви. Теплі слова співчуття висловили п. П. Ольховецький від катедральної громади, а пані Н. Міщук від відділу ім. Лесі Українки Союзу Українок Канади. В імені родини Михайло Петрів, син покійної Анни сердечно подякував отцям, громаді і всім, хто в будь-який спосіб причинився до вшанування пам'яти їхньої матері.

Залишилися в смутку муж Іван, сестра Марія Тарнопольска, діти Михайло і Марія Петрів, Савеля і Зеновій Ціпівник, Ґеня і Кен Бачинський, Віра і Денис Келверт і одинадцять внуків.

Нехай канадська земля буде їй легкою, а милосердний Господь нехай оселить її душу в оселях, де праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

У пам'ять своєї покійної дружини, муж Іван дарує на Колеґію Св. Андрея $100.00, на „Промінь" 50.00. на „Вісник" 50.00, і на „Український Голос" 50.00.

М. Б. П.

БЛ. П. АННА ГРАБЛЮК
ТОРОНТО, ОНТ.

Анна Граблюк упокоїлась 21 грудня 1991 р., в St. Joseph's Hospital в Торонто, проживши 90 років.

Похоронні відправи відслужили протопресв. Петро Бублик і прот. Богдан Сенцьо в катедрі Св. Володимира в Торонто.

Тіло покійної похоронено біля могили її мужа Івана, (упок. в 1985 р.) та двоюрідної сестри добр. і о. Б. Тріски, на родинній ділянці цвинтаря „Проспект" у Торонті.

Анна народилася в місті Холуїв Радехівського повіту (Сокальщина) в Зах. Україні. До Канади приїхала зі своєю приятелькою Павліною Палка. Фармерувала вона в провінції Манітоба. В 1931 р. переїхала до Торонта. Тут одружилася з Терентієм Ласком. Терентій помер в 1943 р., на 31 році життя. 11-го липня 1946 р. Анна одружилася з Іваном Граблюком, вінчав їх о. Петро Самець.

Протягом 50 років подружжя Граблюки були активними членами катедральної громади Св. Володимира. Іван був членом Ордену св. Андрея, і в тому ж часі він пожертвував $20.000.00 на "Living Trust" у Колеґії Св. Андрея. Вони були членами Інституту Св. Володимира. Бл. п. Анна пожертвувала $7.000.00 на купівлю площі під будову другого будинку для Інституту. Разом їхні пожертви на Інститут Св. Володимира становлять суму $93.000.00. Анна була активною членкою СУК і Музею, який приміщується в Інституті. Була сталою читачкою журналу „Промінь". У старшому віці вона стала членом клюбу „Спадщина". Пріоритетом її життя була релігійність і праця на культосвітньому полі. Часто зга-

дувала слова своєї матері:„...люби Бога й друзів своїх, живи по Його законах, а будеш завжди щаслива".

В останніх двох роках її стан здоров'я підупав і сповільнилася її активність. Анна звернулася до давніх своїх приятелів, Розалії й Василя Самця та Володимира Іваницького, якого знала ще з 1936 р., щоб вони були опікунами і виконавцями її останньої волі.

У своєму завіщенні Іван і Анна Граблюки розділили свій маєток так: $95.000.00 на Інститут Св. Володимира; $95.000.00 на катедру Св. Володимира і $95.000.00 на Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі, з тією умовою, що капітал має залишитися непорушним, а проценти з нього призначити на виховання і науку питомців Богословія та удержання української культури в Канаді.

Нехай Господь Бог оселить душі спочилих Івана і Анни у Царстві Небеснім. Вічна їм пам'ять!

Василь Самець.

БЛ. П. АННА (ҐОШКО) БОЙЧУК
ВАНКУВЕР, Б.К.

8-го листопада 1992 р. упокоїлась Анна Бойчук, проживши 87 літ. Залишила в смутку два сини, Тимотея і Василя, двох внуків, дві сестри — Іванну Будник в Ванкувер і Ольгу Вокер в Гейзелтон, Б.К., одного брата Мирослава Ґошко в Веґревил, Альберті і три братові (Катерину Ґошко в Каліфорнії, Марію Ґошко в Кемлут, Б.К.), чотири братових синів, шість сестрінок і їх дітей.

Анна була дочкою Тимка і Марії Ґошко з Борщів, околиці Веґревил, Альберти. Її батьки були щидрі жертводавці на наукові установи.

Анна закінчила школу в Олдс, потім в Едмонтоні вчилась три роки на медичну сестру. Вона була одною з перших українок, що закінчила таку школу. Працювала як "District Nurse" в провінції Саскачеван. Належала до Союзу Українок Канади в Саскатуні.

В Ванкувері одружилась з Юліяном Бойчуком, який працював на залізниці CPR. Тут Анна брала участь в Союзі Українок, співала в церковному хорі.

По смерті мужа Анна познайомилась з Стефаном Когутом. По одруженні вони багато подорожували по цілім світі.

Після смерти мужа продовжувала працювати при церкві до кінця свого життя.

Прощай Ганнусю! Вічна тобі пам'ять!

Іванна Будник
сестра.

КОЛЯДА УКРАЇНІ

Нова радість стала,
Яка не бувала;
Наша славна Україна
Самостійною стала.

В тюрмі народилась
Кров'ю умилась
І страхіттям і голодом
Оповилась

А ми, її рідні діти,
Поміч щиру даймо,
Чим можемо помагаймо,
Любім і незабуваймо!

Палагія Рибко
1.12. 1991 року
Гамільтон, Онт.

Від редакції.

*Цей вірш я отримала **28-го лютого** 1992-го року. Був відкладений через запізнення. Друкуємо в цьому році, хоч також з деяким запізненням.*

Олена Гринь

ПОПРАВКА

В Різдвяному поздоровленні „Нова Громада", Саскачеван повинно бути ще додано в англійській мові:

New Community Credit Union
321-20 St. West, Saskatoon, Sask.S7M OX1

Леонід Полтава

ЗАПРОШЕННЯ

У холодному ліску
Мерзне зайчик на пеньку.
Білим снігом замело
І лісочок, і село.

Заю-зайчику, іди
У хатиночку сюди:
Будеш гостем у селі,
Сядеш з нами при столі.

Нині свято у хатинці;
На різдвяній, на ялинці
Є цукерки, і стрічки,
І барвисті свічечки.

А для тебе, гостю милий,
Ще й морквинку причепили.

Олександер Олесь

КАПУСТОНЬКА

Покинута, занедбана, на лугу
Зеленіє капустонька у снігу,
А до неї стежечку не одну
Протоптали ніженьки по лану.

Догадайтесь, дітоньки, ви самі,
Хто ці робить стежечки узимі.
Я вам в цьому віршику не скажу,
Бо сам ще раз подивитись побіжу.

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

Mrs. J. Homola (Vancouver)	$100.00
Estate of the late Mrs. A. Hrabliuk (Winnipeg)	100.00
Rev. G. & M. Wasyliw (Edmonton)	100.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Grimsby, Ont.	75.00
U.W.A.C. O. Kobylianska Branch, Saskatoon	75.00
U.W.A.C. O. Pchilka Branch, Nipawin, Sask.	75.00
Dr. I. Mayba (Winnipeg)	50.00
Mr. B. & O. Stelmaschuk (Edmonton)	50.00
Mrs. E. Verchomin (Edmonton)	50.00
U.W.A.C. O. Basarabova Branch, Thunder Bay	50.00
Westfort Prosvita Ladies Auxiliary, Thunder Bay	50.00
Mrs. K. Yurkiw (Hyas, Sask.)	33.00
Mrs. K. Koshlay (Montreal)	30.00
U.W.A.C. Whitkow Branch. via Mayfair, Sask.	30.00
Mrs. M. Makarenko (St. Catharines)	26.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Stenen, Sask.	25.00
U.W.A.C. O. Pchilka Branch, North Battleford, Sask.	25.00
Mrs. O. Uzwyshyn (Winnipeg)	25.00
Mrs. K. Yankiwski (Winnipeg)	25.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, London, Ont.	22.15
Mrs. N. Flak (Edmonton)	20.00
Mrs. A. Horbay (Roblin, Man.)	16.00
Mrs. L. Tataryn (Thorhild, Alta.)	16.00
Mrs. W. Chrusch (Athabasca, Alta.)	13.00
Mrs. R. Ewasiuk (Two Hills, Alta.)	13.00
Mrs. N. Nahirney (North Battleford)	13.00
Mrs. Z. Revko (Montreal)	13.00
Mrs. A. Kondrat (Waterford, Ont.)	10.00
Mrs. L. Kulynych (Kelowna, B.C.)	10.00
Mrs. M. Melnychuk (Edmonton)	10.00
Mrs. M. Petrusenko (Chatham, Ont.)	10.00
Mr. W. Waranycia (Sydney, NS)	10.00
Mrs. K. Sametz (Dauphin)	9.00
Mrs. M. Kozak (Sheho, Sask.)	8.00
Mrs. L. Lytwynec (Sudbury, Ont.)	8.00
Mrs. M. Presunka (Dauphin)	8.00
Mrs. K. Sawycka (La Salle, Que.)	8.00
Dobr. E. Trufyn (Brampton, Ont.)	8.00
Mrs. A. Hrycyk (Hamilton)	6.00
Mrs. M. Klym (Minden, Ont.)	6.00
Mrs. M. Soloway (Saskatoon)	6.00
Mr. M. Woron (Calgary)	6.00
Mrs. M. Matwijiw (Etobicoke, Ont.)	5.00
Mrs. R. Skakun (New Westminster, B.C.)	5.00
Mrs. H. Tkachuk (Surrey, B.C.)	5.00
Mrs. M. Manuck (Surrey)	4.00
Mrs. M. Antonishka (Surrey)	3.00
Mrs. H. Derkacz (Surrey)	3.00
Mrs. A. Dobrowolski (Surrey)	3.00
Mrs. E. Hancharyk (Dauphin)	3.00
Mrs. O. Hankewich (Surrey)	3.00
Mrs. O. Kravetz (Langley, B.C.)	3.00
Mrs. L. Krulitski (New Westminster, B.C.)	3.00
Mrs. T. Koscz (St. Michel, Que.)	3.00
Mrs. T. Kowaltschuk (Montreal)	3.00
Mrs. E. J. Lynnyk (Montreal)	3.00
Mrs. K. Pawlowsky (Montreal)	3.00
Mrs. A. Walkowich (Montreal)	3.00
Mrs. M. J. Warwaryk (St. Leonard, Que.)	3.00
Mrs. D. Woloniuk (St. Michel, Que.)	3.00

The above is a list of donations received and processed by **January 15, 1993**. The next listing will include those processed by **February 10, 1993.**

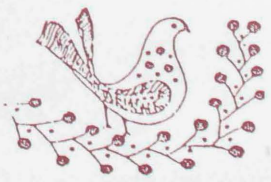

DOBROWOLSKI A E-31
12845-99 AVE
SURREY BC
V3T 1B6

1 Jan, 94

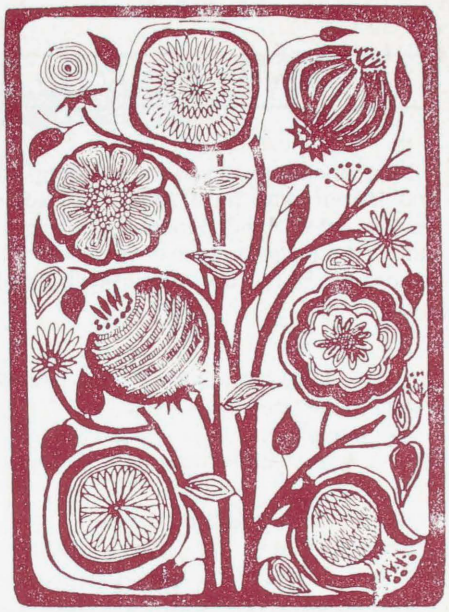

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

612-24TH STREET EAST, SASKATOON, SASK. S7K 0L1 (306) 244-1188

РЕЛІГІЙНІ — **ЦІНА**

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (**A HALF-CENTYRY OF SERVICE TO THE COMMUNITY**) Bilingual **20.00**

НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (**ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE**) Bilingual **10.00**

UKRAINIAN CANADIANA (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ 5.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) 3.00

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda 35.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 10.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ 1.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот-можна висувати роки 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS 8.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 cards 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 18 штук і Tax 2.75

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each 0.50

VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only 20.00